Nr. 253. — Rocznik XXII

Niedziela, 5 listopada 1893.

Kuryer Poznański
ychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświątecznych

Redakcya:
przy ulicy św. Marcina nr. 16.

Administracya i Ekspedycya:
przy ulicy św. Marcina nr. 16 w Drukarni Kuryera Poznańskiego.

KURYER POZNAŃSKI.

Przedpłata kwartalna
wynosi w Poznaniu marek 4, na wszystkich pocztach cesarstwa niemieckiego i w Austryi marek 5 (zob. Zeitungs-Preisliste p. 1893 Abtheilung II. s. Nr. 50.) w innych krajach: cena poznańska z dołączeniem przesyłki.

Cena ogłoszeń
wynosi 15 fenygów od drobnego siedmiołamowego wiersza. — Reklamy po 30 fen. od wiersza. — Przekład na język polski bezpłatnie.

AJENCYE KURYERA POZNAŃSKIEGO:
Rajchmann i Frendler, w Warszawie ulica Senatorska 22. — R. Mosse, w Berlinie, Frankfurcie n. M., Hamburgu, Lipsku, Monachium, Norymberdze, Pradze, Strassburgu, Stuttgardzie, Wiedniu, Wrocławiu, Zurychu. — Haasenstein & Vogler w Bazylei, Dreźnie, Gdańsku, Hali n. S., Hanowerze, Genewie, Kamienicy (Chemnitz), Kolonii, Lubece, Norymberdze. — Havas Laffite & Comp. w Paryżu place de la Bourse 8.

Poznań, 4 listopada.

Z bieżącéj chwili.

(Otwarcie bulgarskiego sobrania a stósunki wewnętrzne księstwa. — Donicsłość zniesienia bilu Shermanna. — „Temps“ o stósunkach handlowych pomiędzy Francyą a Rosyą.)

Otwarta przed kilkoma dniami nowa sesya bulgarskiego Zgromadzenia narodowego budzi z wielu względów większe niż zazwyczaj zainteresowanie. Przedewszystkiem należy zanotować, iż Izba rozpoczynająca właśnie swoją prawodawczą działalność, została wybraną na podstawie zrewidowanéj konstytucyi, która, ku niezadowoleniu zaściankowych polityków, zmniejszyła znacznie liczbę deputowanych, a powiększyła okres trwania mandatów z lat trzech na pięć. Od czasu też zmiany konstytucyi powstał w Bulgaryi zastęp malkontentów, wprawdzie nie liczny lecz ruchliwy, który wprowadziwszy do nowego Zgromadzenia narodowego kilkunastu swych przedstawicieli, zamierza, jak słychać, zorganizować opozycyą z tendencyą zwróconą przeciw stanowisku prezesa gabinetu Stambułowa. Działalność téj opozycyi nie jest na razie niebezpieczną. Jest ona bezwzględnie dynastycznie lojalną i nie ma w niéj ludzi, którzyby chcieli wstępować w ślady tego rodzaju malkontentów i spiskowców, jak Karawełow lub Panica. Aprobuje ona najzupełniéj zagraniczną politykę dzisiejszego rządu, zwłaszcza stanowisko zajęte wobec Rosyi, a tylko uderza na wewnętrzną politykę prezesa gabinetu i na jego „dyktatorskie“ zachcianki. W pierwszym rzędzie skorzystała opozycya z odbytych niedawno wyborów do rad gminnych, aby oskarżyć Stambułowa i jego pomocników w rządzie o samowolę, nepotyzm i korupcyą. Ona to spowodowała kilka miast a w pierwszym Szumlę do wysłania do księcia zbiorowych deputacyi ze skargami na arbitralne postępowanie władz i z jéj natchnienia prowincyonalne dzienniki opozycyjne wzywają Izbę, aby zechciała zbadać rzekome bezprawia organów wykonawczych prezesa gabinetu. W każdym razie w toku obecnéj sesyi pokaże się, jak silną jest w sobraniu opozycya i co potrafi zdziałać. To jedno wszakże zdaje się dzisiaj być pewnem, że bezzasadne są zupełnie rozsiewane ostatnimi czasy pogłoski, jakoby między ks. Ferdynandem a prezesem gabinetu Stambułowem zachodziły poważne nieporozumienia i niechęć wynikająca z pobudek charakteru osobistego. A gdyby nawet w istocie zachodziły były jakieś różnice, to już to samo że opozycya sposobiła się wyciągnąć z nich dla siebie korzyści i zdradziła się przedwcześnie z pewnemi planami, których przeprowadzenie nie mogłoby być korzystnem dla kraju, byłoby dostatecznym dla księcia i Stambułowa powodem, aby zażegnać co rychléj nieporozumienie.

W kołach zofijskich nie wątpią, że i w nowéj Izbie powiedzie się prezesowi gabinetu utrzymać na wodzy żywioły opozycyjne i przeprowadzić bez zbytnich wysiłków przygotowane przedłożenia, z których każde z osobna ma na celu dalsze skonsolidowanie wewnętrznych stosunków, utrwalenie bytu i pomyślnego rozwoju Bułgaryi. Takiéj też nadziei dała wyraz mowa tronowa, odczytana przy otwarciu Zgromadzenia narodowego a życzenia jéj pragną ci wszyscy, którzy śledząc postęp Bulgaryi, żywią gorące życzenie, aby młode księstwo przyswajało sobie dotychczasowym trybem zdobycze cywilizacyi i było nadal także żywiołem pokoju i porządku wśród państw bałkańskich.

Bil Shermana jest już zniesiony; po długich walkach, po długim oporze uchwalił to senat kongresu Stanów Zjednoczonych a następnie ponowiła swą uchwałę w téj mierze jeszcze raz także i Izba reprezentantów tego kongresu. Uchwały te mają nadzwyczaj doniosłe znaczenie. Wskutek nich wchodzi obecnie polityka monetarna Stanów Zjednoczonych w nowe fazy: srebro zostaje strącone z dawnego dominującego w téj polityce stanowiska. A oprócz bezpośredniego wpływu tych uchwał trzeba się liczyć także z pośredniemi ich następstwami. Wzmacniają one niepospolicie stanowisko prezydenta Clevelanda, który zamanifestował się tak wyraźnie przeciw regularnym zakupom srebra, nakazanym przez bil Shermana, iż stanowisko jego byłoby musiało się zachwiać, gdyby bil został utrzymany w mocy. Prezydent Stanów Zjednoczonych, uzyskawszy tak silne poparcie, może teraz przystąpić do spełniania po kolei owych pięknych obietnic, które dał krajowi w swem pierwszem orędziu, a przedewszystkiem do reformy polityki taryfowéj Stanów Zjednoczonych, to jest do reformy bilu Mac Kinleya.

Z okazyi uroczystości francuzko-rosyjskich „Temps“ zastanawia się nad stosunkami handlowemi obydwóch krajów. „Stosunki te — pisze ów dziennik — pozostawiają wiele do życzenia. Nie ulega wątpliwości, iż słuszną jest uwaga statystyków, że znaczna część wymiany towarów odbywa się drogą pośrednią, to jest, że zapisują się pod rubrykę wywozu do Niemiec artykuły, które właściwie przechodzą „transito“ z Francyi do Rosyi. W każdym jednak razie zwrócić należy uwagę, że kiedy w roku zeszłym cały handel wymienny między Rosyą a Francyą wynosił 178 milionów, na nasz wywóz wypadło, według statystyki urzędowej, tylko 12½ milionów. Rządy francuzki i rosyjski zawarły niedawno umowę, dzięki której pewne produkty francuzkie uzyskały dostęp na rynki rosyjskie. Nie należy się jednak spodziewać, aby Rosya zaraz roztworzyła jeszcze bardziej swą granicę. Trzeba zatém odzywać się do inicyatywy, gorliwości i zręczności naszych kupców. Nasi przedstawiciele w Rosyi muszą im w miarę możności dopomagać, nadeszła bowiem chwila, w której stara dyplomacya, zajmująca się wyłącznie tylko polityką, musi ustąpić miejsca takiej, która w swój zakres w ciąga także i handel. Sympatye francuzko-rosyjskie, które objawiły się w takiéj świetności, nie mogą pozostać bez wpływu na postęp handlowy. Zawiązane między obu narodami stósunki będą się w każdym kierunku wzmacniać i ożywiać“.

---

* ***Oświadczenie.*** Wszyscy na zebraniu Kółka włościańskiego w Morzewie, dnia 22 października, zebrani członkowie oświadczając swoją najgłębszą cześć dla swojego Patrona i Ojca, Jaśnie Wielmożnego Pana Jackowskiego, chętnie się wiążą z tymi, co zgubną robotę „Orędownika“ i „Postępu“ bez ogródki potępiają. Oby im Bóg dał znanie i upamiętanie, a naszemu p. Patronowi, który przy schyłku Swojego chwalebnego żywota na tę robotę patrzeć musi, wlał otuchę, że to już ostatnie w Polsce dopuszczenie.

Walenty Borkowski, Jan Gapiński, Antoni Pierdzioch, Andrzéj Gapiński, Jan Nowak, Józef Badura, Aleksander Słomowicz, Józef Florek, Józef Kaźmierczyk, Michał Gapiński, Jan Piotrowski, Franciszek Kozera, Konstanty Kaja, Ignacy Pierdzioch, Konstanty Pierdzioch, Jan Wełnic, Józef Pierdzioch, August Giersz, Konstanty Martenka, Jan Pierdzioch I, Jan Pierdzioch II, Andrzéj Zabel, Walenty Piosik, Antoni Kranz, ks. Leon Klarowicz.

Wybory.

Członków komitetów wyborczych powiatów wschodniego i zachodniego poznańskiego i obornickiego proszę uprzejmie, aby dnia 7 listopada już o godzinie 9¼ raczyli się zebrać w ***Murowanéj Goślinie*** w lokalu p. Sawińskiego w rynku.

Dr. Stasiński,
przewodniczący komitetu wyborczego zachod. pozn.

Dnia 7 listopada r. b. rano o godzinie 9 odbędzie się w ***Sierakowie*** na sali hotelu Simonsohna zebranie wyborców celem ostatecznego porozumienia się co do kandydatów na posłów.

Komitet wyborczy
na okręg międzychudzko-skwierzyńsko-szamotulski.

Pan Władysław Tucholka ogłasza następujące pismo:

„Szanownych panów wyborców t. zw. walmanów okręgu wyborczego ***wągrowiecko mogilnicko-żnińskiego*** a szczególnie z powiatów mogilnickiego i żnińskiego upraszam uprzejmie, by się ***we wtorek, dnia 7 b. m.*** o godzinie 9 rano, to jest godzinę przed głównemi wyborami na sali pana Siuchnińskiego w Żninie, do bliższego poinformowania się zebrać zechcieli.

Ponieważ kompromis nie mógł być zawartym, dla tego będziemy głosować w Babimoście na księdza Enna i ks. Schwaba.

Komitety powiatowe międzyrzecki i babimojski.

Wyborców z powiatu chełmińskiego, toruńskiego i wąbrzeskiego, zaprasza się na naradę przedwyborczą dnia 7 b. m. o 10 godzinie do lokalu pana Jasińskiego.

Komitety powiatowe.

W Copotach odbędzie się celem wspólnego porozumienia się w sprawie wyboru posła zebranie walmanów z okręgu wyborczego Kartuzy-Wejherowo-Puck w sam dzień wyborów dnia ***7 listopada*** o godzinie 8½ rano w lokalu p. Bahra (Hotel Pommerscher Hof) przy Schulstrasse, blizko kolei, na które usilnie zaprasza wszystkich walmanów Polaków i katolików.

Komitet wyborczy.
Ks. prob. Bączkowski z Mechowy.

Zebranie przedwyborcze odbędzie się w poniedziałek dnia ***6 listopada r. b.*** o 8 godzinie wieczorem w ***Starogardzie*** w lokalu p. Przybyszewskiego dla wyborców (walmanów) z powiatów Kościerskiego, Starogardzkiego i Tczewskiego, wybranych dnia 31 października r. b. — Porządek dzienny: naradzenie się ostateczne nad wyborami do sejmu pruskiego. — Spis walmanów jest pożądany.

M. Kalkstein.

Zebranie wyborcze na powiat Człuchowsko-Chojnicko-Tucholski odbędzie się w ***Chojnicach*** w sali hotelu p. Krebsa, dnia ***7 listopada*** o godzinie 8 rano, na którem wyborców (walmanów) zaprasza uprzejmie Komitet powiatowy.

Swiecie. Szanownych wyborców (walmanów) z powiatu Swieckiego zaprasza w dniu wyborów posła do sejmu ***7 listopada r. b.*** na nabożeństwo w kościele poklasztornym o godzinie 8½.

Komitet wyborczy powiat.

Walmanów powiatów Sztumskiego i Kwidzyńskiego zapraszam na zebranie przedwyborcze dnia ***7 listopada r. b.*** o godzinie 10 przed południem w hotelu p. Hirschberga (dawniej Bielicki) w ***Kwidzynie.***

Donimirski, Zajezierze.

Szanownych wyborców powiatu brodnickiego zapraszam uprzejmie na krótką naradę przedwyborczą do ***Brodnicy*** we wtorek dnia ***7 listopada***, a więc w sam dzień wyborów na godzinę przed wyborami t. j. o 10 przed południem w strzelnicy.

F. Ossowski.

W *Kartuskiem* kilku wyborców występuje przeciwko kandydaturze prof. Schroedera, mimo, że tenże na licznych zebraniach jako kandydat przyjęty i przez komitet prowincyonalny Prus. Zach. jako taki ogłoszony został. Agituje zatém najbardziej niejakiś p. Markowski, karczmarz z Goręczyna, przedstawiając siebie jako kandydata. — Myślimy, że zdrowy rozum ostatecznie zwycięży i kilku obałamuconych walmanów nie da przykładu zgorszenia, lecz że wszyscy na prof. Schroedera głosować będą.

W *Gostyniu* wybrano 9 Polaków: ks. Górskiego, Sombrowskiego, Ciążyńskiego, Janaszewskiego, Dabińskiego, Duchińskiego, Swinarskiego, Bilerzewskiego i Werbela i 3 Niemców.

W *Piaskach* wybrano Leszczyńskiego i dwóch Niemców.

W *Zalesiu* wybrano 5 Polaków: Roszaka, Nowaka, Dudziaka, Florkowskiego i Wojtkowiaka.

W *Kórniku* głosowano w dwóch okręgach: wybrani sami Polacy w liczbie 9. Żydzi nie głosowali.

W okręgu wyborczym *Solec, Sulencin, Sulenckie olędry, Bogusławka* wybrano 6 Polaków.

W okręgu wyborczym *Krzykosy, Witowo, Lubrze, Bronisława* wybrano 6 Polaków.

Nathusius czy Jaeckel?

Z miasta.

Bardzo się ucieszyłem wczorajszemu artykułowi waszemu pod powyższym tytułem. Nie ulega wątpliwości, że skoro naszego kandydata przeprowadzić nie możemy, powinniśmy jak jeden mąż oddać głosy na pana Nathusiusa, żeby przeszkodzić wyborowi radzcy Jaeckla.

Osobiście ostatni jest nam zupełnie obojętny, a jako obywatel miasta położył zasługę niejaką przez urządzenie ogrodu zoologicznego, ale ze stanowiska politycznego jest dla nas niemożebnym, bo czuje wstręt i nienawiść do wszystkiego co polskie, a zwłaszcza téż katolickie. Moglibyśmy tu wyliczyć cały szereg wypadków, w których się ta nienawiść wyraźnie zaznaczyła. Posłując w Berlinie, nie tyle może byłby nam szkodliwy p. Jaeckel na trybunie, bo mówi źle i niezręcznie, co w komisyach i w pokątnych agitacyach i stósunkach z władzami.

Dla tego ani przez oddanie głosu jemu, ani przez powstrzymanie się od głosowania, popierać nie powinniśmy tej kandydatury. Tu trzeba wystąpić stanowczo i przeprowadzić przeciwnika konserwatywnego, tém więcéj, że znany jest z objektywności i łagodności charakteru.

Niechże i pp. secesyoniści namyślą się w ostatniej chwili! Źle to bardzo, ale jeszcze wyrozumieć można, że dotąd „wolę swoją“ przeprowadzali, ale żeby teraz mieli głosować na naszego najzawziętszego wroga, toby już po prostu było — zdradą.

Cóż się za tym liberalizmem ujmować? Cóż on nam może dać, cóż dziś znaczy nawet u Niemców? Sławny Eugeniusz Richter a przepada w okręgu swym wyborczym, Hagen; stronnictwo to coraz bardziej podupada, a my mielibyśmy z niem wchodzić w przymierze? Żeby to świadczyło o naszym rozumie politycznym. To tak samo, jak gdybyśmy przeciwko trójprzymierzu wchodzić chcieli w sojusz z Turkami.

Nie pozostaje nam nic innego, jak głosować za panem prezydentem Nathusiusem.

„Orędownik“ nadrabia miną.

Gdy w jakiem mieście w czasie wyborczych zebrań dostało się „Orędownikowi“ i jego stronnictwu po skórze, to na drugi dzień woła! „Orędownik“ „cześć“ temu miastu. To przekręcanie prawdy miało całą partyą „Orędownika“ i „Postępu“ zachęcać do dalszéj pracy w rozdwajaniu społeczeństwa polskiego.

Tę samą komedyą widzimy teraz, gdy „Orędownik“ pisze o tutejszych prawyborach. „Cześć Poznaniowi!“ — woła dzisiejszy „Orędownik“. A za co? oto, że jego stronnicy przeprowadzili aż *dziewięciu wyborców*, chociaż był brak wielki dobréj organizacyi“.

Kiepsko „Orędownik“ i satelita jego, „Postęp“, który także o dziewięciu przeprowadzonych odszczepieńcach pisze, znają swoje wojsko, bo dziesięciu, a nie dziewięciu mają wyborców, skrzywdziwszy o tę liczbę polskie społeczeństwo. Oto nazwiska tych panów:

1) Adamski Seweryn, krawiec; 2) Ciążyński Franciszek, handlarz wikt.; 3) Drzewiecki Karól, krawiec; 4) Harwaczyński Franciszek, handlarz bydła; 5) Jasicki Władysław, szewc; 6) Kapałczyński Teofil, piekarz; 7) Malinowski Michał, szewc; 8) Rakowski Marcin, szewc; 9) Rybicki Franciszek, szewc i 10) Stefański Wincenty, handlarz.

Więc jeden błąd „Orędownika“ i „Postępu“ sprostowaliśmy, a teraz do drugiego sprostowania przystąpimy.

„Orędownik“ nierzetelnie twierdzi, że nie było „dobréj organizacyi“. Sąd o tem, czy ta organizacya była dobrą lub nie, zależy od tego, jak się kto zapatruje na tę agitacyą. O ile wiemy, było dużo krętaniny, agitacyi, lataniny po domach i warsztatach, odbywały się zebrania i to częste i liczne. Zeszłéj niedzieli nie udało się jedno zrana, w czasie nabożeństwa, urządzono drugie, późno wieczorem. Rozdawano nadto odezwy, druki wszelkiego rodzaju, cieszono się po szynkowniach praenumerando z pokonania „dworaków“, pito zdrowie partyi „Orędownika“ i „Postępu“, pito na pohybel duchowieństwu i panom, nie dbając o robotę, o warsztat, o żony i dzieci. Wołano, aby raczéj żyda i Niemca przepuścić, aniżeli Polaka z obozu przeciwnego.

„Orędownik“ stwierdza w dzisiejszym numerze, że takie haniebne hasło było z strony jego i „Postępu“ wydane i tak pisze:

„Pod tym względem zachowanie się partyi ludowéj było *wzorowe, chlubne.* Komitet wyborczy wydał hasło, *żeby się z partyą dworską w żadnym razie nie łączyć*, choćby skutkiem tego przy ściślejszych wyborach żadna z polskich partyi nie zwyciężyła. Lepiéj tak, aniżeli żeby partya dworska miała być górą. Hasłem więc boju było: przeprowadzać swoich, gdzie się da, a gdzie się nie da, podkopywać partyą dworską. Tego się też wszyscy z zrozumieniem — z zmysłem politycznym — ściśle trzymali. Nie było okręgu, żeby naszych w większéj lub mniejszéj liczbie nie było, i nie było okręgu, *żeby kto z naszych był choć palec jeden podał partyi dworskiéj do pomocy*; w okręgu 3 po trzy razy głosowano między partyą ludową a dworską przy równych siłach i dopiero los rozstrzygnął — na naszą korzyść. *Były okręgi, w których na hasło mężów zaufania wszyscy nasi salę opuszczali, byle partyi dworskiéj nie dopomagać.* Niektórzy z partyi dworskiéj nie mogli się na tem połapać. Tam jest wielki brak wyrobionych pojęć politycznych i nie rozumieją, że partyą ludową dzielą od partyi dworskiéj zasadnicze różnice polityczne.

„Za to wzorowe zachowanie się partyi ludowéj — cześć i jeszcze raz cześć!“

Więc ten antysemicki rzekomo „Postęp“ też wołał raczéj żydom dopomagać do zwyciężania chrześcian Polaków i Niemców, byle dogodzić swéj osobistéj nienawiści do duchowieństwa i obywatelstwa! Przecież p. Knapowski, antysemita, bywał na posiedzeniach, gdzie takie potworne zapadały uchwały! Gdzie tu zasady, gdzież rozwaga polityczna!

Fałszem jest, aby, jak twierdzi „Orędownik“, wszyscy jego i „Postępu“ zwolennicy „trzymali się ściśle tego hasła nienawiści z zrozumieniem, z zmysłem politycznym“.

Przeciwnie, było w wielu okręgach widać, jak poczciwi obałamuceni zwolennicy odstępców wstydzili się głosować za odszczepieńcami i z zwieszoną głową, z spuszczonemi w ziemię oczyma wielu z nich głos oddawało; były nawet przypadki dość liczne, że ci, „wierni zrozumieniem rzeczy przejęci“ w ostatniéj chwili nie oddali głosu na narzuconego im odszczepieńca. Zaszedł też taki przypadek, że walman, na którego głosowano, oddał głos na kandydata partyi uczciwéj, przez nasz komitet postawionego, a nie na siebie. Bardzo wielu zbałamuconych przez komendantów odszczepieńczych obywateli, czujących godność narodową i przejętych poczuciem religijnem, wstrzymało się od głosowania. To też legli przy prawyborach komendanci i podkomendanci: Durscy, Knaflewski, Knapowski, Mniszewski, Offierski, Siemianowski, Ziółocki i inni.

Po cóż więc „Orędownik“ blaguje! To mu się na nic nie zda. Co rozsądnego, co poczciwego, przyjdzie do upamiętania czy rychléj, czy późniéj. „Orędownik“ i „Postęp“ nie będą z tego zasiewu sprzątali pożądanego plonu rozbicia.

Dziesięciu walmanów na tyle pracy, na tyle krzyków, na tyle blagi! Dwa dni przed prawyborami prawiono na zebraniu, że 25 walmanów jest zapewnionych, a dzień przed wyborami w piwiarni na Śródce wywijał tą liczbą jeden z podkomendnych. Zawiodła ich rachuba! Czy ten chudy zysk wart tylu zabiegów! Czy godziło się dla tego zwycięztwa Pyrusowego kompromitować społeczeństwo nasze i wystawiać je na hańbę i urągowisko wobec innowierców i innoplemieńców.

Zaprawdę, nie mają się z czego cieszyć ani „Orędownik“, ani „Postęp“, że wywołali rozdwojenie w społeczeństwie i że na korzyść żydowstwa pracowali przy ostatnich prawyborach, rumienić się raczéj powinni, że ze szkodą dla sprawy katolickiéj i polskiéj, pod sztandarem poziomej nienawiści sieją rozdział w społeczeństwie naszem.

Wszelki apel do rozumu i serca przywódców tego rokoszu byłby zbytecznym, to też wstrzymujemy się od niego. Szymańskich, Knapowskich, Offierskich, Mniszewskich, Brzeskich i im podobnych nikt

nie przekona, nikt nie wzruszy, chyba czas wyleczyć zdo'a ich zwolenników, a wtedy pozostaną przywódzcy bez wojska. Wierząc w uczciwość i rozsądek chwilowo obałamuconych przez przywódców, mamy w Bogu nadzieję, że to z czasem nastąpi. Daj Boże, aby jak najrychléj.

Państwo niemieckie a Polacy.

II.

(Ciąg dalszy.)

„Tak samo rzecz się ma z życzeniem Polaków, aby pewną część urzędów państwowych w dzielnicach wschodnich obsadzano ich rodakami. Życzenie to zasługuje nawet w interesie państwa, bez dążenia do całkowitéj parytetyczności, do pewnego stopnia na uwzględnienie. Dzisiaj można Polaka w Prusach porównać do proletaryusza, który patrzy przez wielkie okno wystawowe do wnętrza zbytkownie urządzonéj restauracyi, widzi jak wytwornie ubrani ludzie zjadają przysmaki i czy to z głodu, czy z prostéj zazdrości, zaciska pięście gniewnie. Całkowite prawie wykluczanie Polaków ze wszystkich urzędów państwowych w ich dzielnicach rodzinnych nie pozwala rozbudzać się u nich interesowi dla państwa bez pomyślenia o produktywnem zużyciu ludzkości na cele państwowe i budzi w nich ową zazdrość i owo rozgoryczenie, które w dziedzinie socyalnego niezadowolenia aż nazbyt blizki znajduje odpływ. Częściowe uwzględnienie Polaków w tym kierunku natomiast połączyłoby uwzględnionych silnym węzłem interesów z państwem, w nieuprzywilejowanych zaś obudzi ufność, że może im kiedyś być danem, iż po długoletniej, wiernéj służbie w innych dzielnicach państwa, zakończą życie na rodzinnéj glebie. Wstępująca w życie i w obec wyboru zawodu postawiona młodzież więcéjby się poświęcała służbie państwowéj, niż obecnie a to opieranie się o państwo byłoby całkowitemu przyłączeniu się do niego korzystniejszem, aniżeli niem być może kiedykolwiek tak ulubiony teraz system odosobniania.

„Byłoby w ogóle pożądanem, aby w niemieckich kołach z większą gorliwością poświęcano się obserwowaniu pojedyńczych właściwości psychologicznych polskiego ludu, jak one w skutek braku niezależnego życia państwowego i pełnych zmian losów ostatniego stulecia stały się w Polakach drugą naturą. Mianowicie t. zw. okres emigracyjny wycisnął na życiu duchowem Polaków w pewnym kierunku piętno, którego zmazanie znaczniehy ułatwiło zadania państwa na wschodzie.

„Wygnany z domowego ogniska, gdyż poczytano mu to za grzechi karano jako zbrodnią, co się zwykle w dziejach sławi głośno u innych ludów — miłość ojczyzny i ofiary, ponoszone za wolność swego kraju— udał się Polak na obczyznę, a dokąd przybył, wszędzie go czczono i wielbiono jako bohatera i męczennika. Z czasem znalazł upodobanie w téj roli, widział siebie chętnie z koroną cierniową na głowie i palmą męczeńską w ręce, z któréj mu wytrącono szablę. Jego sprawa wyrosła w oczach jego na sprawę ludzkości — jego piewcy z okresu emigracyjnego nazywali swoją ojczyznę: córką Bożą, siostrą Zbawiciela a całe pokolenia wychowywano przy téj poezyi i mitycznem podaniu i sposobiono do walki przeciwko ciemiężcom. Ztąd pochodzi, że prześladowanie, na jakie jest wystawiony, ma zawsze dla Polaka pewien urok, lubuje się on w swéj boleści, jest dumnym na swą rolę męczeńską. Wielką uporczywość, jaką okazuje Polak w obec swych dóbr idealnych, popiera znacznie powyższa okoliczność a każde zewnętrzne pogwałcanie tylko ją umacnia.

„Aby pogodzenie się Polaków z istniejącemi stosunkami przeprowadzić skutecznie, należałoby uczynić właśnie coś przeciwnego, aniżeli było praktykowanem dotąd w tym celu; należałoby ich zbudzić z ich snu, wyprowadzić z życia marzeń, w którem nie ma przepisów policyjnych i w którem niemożliwą jest żadna kontrola, należałoby ich dłonią, celu świadomą wprowadzić w życie rzeczywiste. Precz cierniową koroną, precz z palmą męczeńską! jesteś człowiekiem, jak wszyscy inni, nie wybranym od Boga zbawcą świata, który cierpieniami swojemi ma świat cały odkupić; — musisz zająć się pracą praktyczną, zaprządz się do jarzma państwowego, aby państwo posiadało nie tylko tyle a tyle kwadratowych mil twego kraju, ale także dzielną i użyteczną ludność jego. To byłoby uzdrawiającą, produktywną pracą, któréj skutki odczułoby państwo niebawem dobroczynnie; to byłoby skuteczniejszem utrwaleniem monarchii pruskiéj na wschodzie, aniżeliby to kiedykolwiek uczynić mogły wszelkie ustawy wyjątkowe, dążności eksterminacyjne i próby germanizacyjne. Dopiero wytrzeźwiony Polak stałby się podatnym materyałem do ostatecznego zasymilowania: dotychczasowy system utrzymuje go w jego stanie rozmarzonym, który wychodzi na korzyść świadomości jego narodowéj, dla państwa atoli zdolny jest zniweczyć wszystkie korzyści, do jakich ono dąży.

„Trzy zwykle punkta widzenia wyprowadza się na widownią, wedle których obstawanie przy dotychczasowym systemie w obec Polaków byłoby niezbędnem. Sądzi się najprzód, że wszelkie ustępstwo tłomaczonoby jako słabość a wahanie się między różnemi sposobami traktowania zakwestyonowałoby tak to, co już jest zdobyte, jak i to, co ma być zdobyte. Powtóre byłoby wszelkie ustępstwo dla Polaków zdradą niemczyzny, a w każdym razie przyczyniałoby się do cofania się tejże. Po trzecie wreszcie wszelkie popieranie żywiołu polskiego jest już z téj przyczyny niebezpiecznem, że Polacy, jak wiadomo, dążyli tylko do tego, aby przy nadającéj się ku temu sposobności oderwać się od Prus.

„Co do pierwszego zarzutu, to można go odprawić krótką uwagą, że skoro rozpoznano, iż się postępuje fałszywą drogą, natenczas ma się także obowiązek porzucić ją, zwłaszcza, że do osięgnięcia tego samego celu prowadzą pewniejsze drogi. Drogi atoli, którą może przed laty uznawano za odpowiednią — nie należałoby, ponieważ wszędzie napotykamy nieznane dawniéj niebezpieczeństwa, uważać już dzisiaj za najodpowiedniejszą i najpewniejszą.

„Co do drugiéj wzmianki, dotyczącéj usuwania niemczyzny i ciągłego polonizowania niemieckich jednostek, to nie można zaprzeczyć, że tego rodzaju zjawiska zachodziły dawniéj bardzo często i zachodzą jeszcze teraz, jakkolwiek w znacznie ograniczonéj mierze. Przed utworzeniem Rzeszy niemieckiéj była stopa procentowa polonizujących się niemieckich rodzin o wiele większą i nic nie było nad to naturalniejszego. Zatracanie niemieckiego poczucia popierało dawniéj to, że Niemiec mieszkał wśród Polaków odosobniony, w uczuciu narodowéj godności nie mógł go popierać kraj jego rodzimy, rozdrobniony na liczne państewka. Po zdobyczach 1870 r. chcieć mówić jeszcze o niebezpieczeństwie polonizacyi, byłoby po prostu uwłaczającym godności niemieckiego ludu anachronizmem.

„Mogą jeszcze zachodzić przypadki polonizowania się, ale właśnie dla tego, iż zachodzić mogą, to powinnoby przekonać najdowodniéj tak rząd, jak i opinią publiczną o niepraktyczności antypolskiego systemu.

„Polak, odsuwany a nawet uciskany z powodu swéj narodowości, trzyma jéj się silnie, — Niemiec, który wielkie i potężne państwo zowie swą ojczyzną i znajduje silne poparcie w rządzie, porzuca swą narodowość! Zkąd to pochodzi? Czy istota polska jest rzeczywiście tak pociągającą, lub może są nici intrygi, któremi Polak upatrzoną ofiarę omotać zdoła, tak delikatnie uprzędzone? Bynajmniéj! Jeżeli polskość przyswoiła sobie pewien procent niemieckiéj ludności, to zawdzięcza powodzenie to jedynie téj okoliczności, iż nie jest zdolną przeprowadzić dzieła gwałtownéj polonizacyi. Rozpływanie się jednéj narodowości wśród innéj jest procesem kulturnym, który ogarnia w swym normalnym rozwoju kilka pokoleń i którego powstrzymać nie może bezkarnie żaden nacisk zewnętrzny. Wszelkie gwałtowne mieszanie się wywołuje opór, gdy tymczasem bywają jednostki, które, jakkolwiek uważałyby wszelkie przypuszczenie o zaniechaniu narodowości za obrazę, nie mogą z biegiem czasu oprzeć się działaniu innéj właściwości, bezwiednie czynią pierwsze kroki do wywłaszczenia własnego i dzieci swe wychowują w zapatrywania h, które im dalsze kroki przedstawiają za coś całkiem naturalnego. Jestto zjawiskiem, które, odkąd tylko istnieją narodowości, można zauważyć na każdéj granicy etnograficznéj.

„Polak ma coś pociągającego w sobie, coś co ma urok dla Niemca, żyjącego jako urzędnik, kupiec albo właściciel ziemski wśród ludności polskiéj.

„Niemiec ze swéj strony posiada wiele dobrych przymiotów, między niemi i takie, które zwykle imponują Polakom, ale praktykowany dotychczas system rządu, który Polaków wyklucza od wszelkiego udziału w życiu państwowem i odosabnia pod względem towarzyskim, nie dopuszcza, aby owe przymioty wywierały na Polakach ten wpływ, jaki wywiera na Niemcach polskość bez przeszkody. Do tego dodać należy, że tak szkoła, jak życie publiczne czyni istotę niemiecką dla Polaków tak mało pociągającą, jak to tylko być może. W tych warunkach nie należy się dziwić, że ten żywioł, który jest wystawiony na obce wpływy, pochłania je także, ten atoli, który został wciśnięty między zbite warstwy izolowane, zachowuje swą właściwość bez domieszki. Zanim się czyni ujmę honorowi niemieckiego ludu, pomawiając go o małą siłę odporną w obec obcych wpływów, należałoby zrobić kontrpróbę i wystawić Polaków, których odporność chwali się zwykle z pewną zazdrością, na takie same wpływy, uczynić ich przystępnymi takiemu samemu działaniu obcéj istoty.

(Dokończenie nastąpi.)

Przepisy dotyczące wyborów posła.

Kilkakrotnie podawaliśmy przepisy dotyczące prawyborów. Obecnie, gdy się zbliża termin wyborów posła, zamieszczamy przepisy tego aktu dotyczące.

Prawo wymaga, aby spis wyborców był publicznie ogłoszonym i wyłożonym. Gdyby który z wyborców, nie przyjął mandatu, lub jeżeli się do tego nie zdeklarował w przeciągu trzech dni po odebraniu uwiadomienia iż wybranym został, w takim razie komisarz wyborczy powinien nowe urządzić wybory i to tak wcześnie, aby nowo wybrany mógł wziąć udział we wyborach posła.

Wyborcy wybierają protokulistę i ławników mających stanowić bióro: Komisarz wyborczy proponuje tych członków biura wyborczego, ale wyborcy mają prawo, nie przyjąć tych kandydatów i mogą żądać, aby do składu biura, weszli członkowie różnych stronnictw.

Gdyby nie przyszło do porozumienia, w takim razie musi komisarz wyborczy, każdą przez niego proponowaną osobę, poddać pod głosowanie.

Oprócz wyborców mogą w lokalu wyborczym znajdować się tylko takie osoby, których obecność podług decyzyi przewodniczącego jest potrzebną do prawidłowego przeprowadzenia czynności wyborczéj.

Przemówień ani wogóle żadnych dyskusyi politycznych nie wolno przewodniczącemu urządzać w czasie tego aktu wyborczego. Gdyby coś podobnego zajść miało, w takim razie każdy z wyborców ma prawo zaprotestować przeciwko temu i żądać, żeby jego protest został zapisanym w protokóle.

Przed rozpoczęciem głosowania winien komisarz wyborczy oświadczyć swoje wątpliwości co do ważności wyboru wyborców, jeżeli w protokółach prawyborczych tego rodzaju niedokładności znalazł. Wyborcy mają rozstrzygać, o ile te wątpliwości są uzasadnione. Nad każdym zakwestyonowanym wyborcą muszą się odbyć dyskusya i głosowanie. W tem głosowaniu może też wziąć udział wyborca, o którego wybór chodzi. Wyborcy, którychby mandat unieważniono, powinni opuścić salę.

Każdego kandydata poselskiego obiera się przez osobne głosowanie, które urządza się w ten sposób, że każdy wywołany wyborca przystępuje do stołu ustawionego pomiędzy komisarzem wyborczym a wyborcami i wymienia nazwisko tego, na którego głos oddaje.

Jeżeli żaden kandydat nie otrzyma absolutnéj większości głosów, w takim razie trzeba przystąpić do ponownego głosowania, a wtedy oddaje się głosy na tych, którzy przy poprzedniem głosowaniu przynajmniéj więcéj jak jeden głos otrzymali. A zatem głosy, któreby padły na nowych kandydatów, albo na kandydatów, którzy przy poprzedniem głosowaniu tylko jeden głos mieli, są nieważne.

Gdyby i w drugiem głosowaniu nie otrzymał żaden kandydat absolutnéj większości, wtedy przy następnych głosowaniach wypada z listy kandydatów ten, który najmniéj miał głosów. A ta procedura powtarza się, dopóki jeden z kandydatów absolutnéj większości głosów nie otrzyma. Gdyby kilku kandydatów miało otrzymać równą, najmniejszą liczbę głosów, w takim razie rozstrzyga los o tem, który z tych kandydatów ma przyjść pod ściślejsze głosowanie.

Gdyby przy głosowaniu na dwóch tylko kandydatów każdy z nich połowę otrzymał głosów, w takim razie także los decyduje. W obydwóch co tylko wymienionych przypadkach wyciąga los komisarz wyborczy.

Wybrani posłowie mają być przez komisarza wyborczego o ich wybraniu uwiadomieni pismem, którem ich zarazem wezwie, aby się zdeklarowali, czy wybór przyjmą i aby zarazem mu donieśli, czy w myśl § 29 rozporządzenia z dnia 30 maja 1849 r. posiadają warunki, aby mogli przyjąć mandat poselski.

Gdyby tę deklaracyą złożyli z protestem, albo zastrzeżeniem, albo w przeciągu ośmiu dni po uwiadomieniu komisarzowi wyborczemu żadnéj nie dali odpowiedzi, w takim razie znaczyło by to tyle, co nieprzyjęcie mandatu.

Prace nad złożeniem gabinetu.*)

Wiedeń, 2 listopada.

(oo) W skutek zbytniéj wstrzemięźliwości czy dyplomacyi prezesa *Jaworskiego*, który mógł był istotnie stać się parlamentarnym Sobieskim, naczelnikiem większości został hr. Hohenwarth; on też według wszelkich reguł powinien stanąć na czele gabinetu koalicyjnego. Byłoby to rzeczą ze wszech miar pożądaną i z naszego *polskiego* stanowiska pożądaną.

Zdaje się jednak, że hr. Hohenwarth żadną miarą nie chce się zgodzić na tę kombinacyą a stanowczo popiera prezydenturę ks. Alfreda Windischgraetza, wnuka znanego marszałka-dyktatora z roku 1848. Książe jest ze wszech miar poważną osobistością, wysoko wykształcony, doktor praw, od dawna (chociaż liczy dopiero lat 42) zajmuje się gorliwie sprawami publicznemi, na krześle prezydenta imponuje pewną majestatycznością, jak można było przekonać się podczas tegorocznéj sesyi delegacyi austryackiéj, któréj obradami kierował z niepospolitą energią.

Ci magnaci z Czech (nie można powiedzieć: czescy) odznaczają się wszyscy przekonaniami katolickiemi, konserwatywnemi i tą prawdziwie arystokratyczną zaletą, że chętnie uznawają zasługi także ludzi, którzy „*nie* rodzili się blisko tronu“, jak kiedyś ś. p. hr. Leon Thun ku wielkiemu zgorszeniu demokracyi, określił warstwy niearystokratyczne. Jeżeli dziadowi ks. Alfreda przypisują aforyzm: „człowiek zaczyna się od barona“, jesteśmy mocno przekonani, że ani marszałek przed r. 1848 nie wypowiedział takiego zdania, ani nie podzieli go teraźniejszy naczelnik rodu ks. Windischgraetzów. O wszech „panowie z panów“, zdolności i zasługi „plebejuszów“ wyżéj cenią i chętniéj uznawają, niż np. zubożały „junker“ prazki.

Atoli zachodzi inna okoliczność, która tych magnatów z Czech na polu politycznem czyni niebezpiecznymi. Przedewszystkiem tworzą oni ściśle złączoną związkami rodzinnemi koteryą, która bardzo niechętnie przypuszcza do siebie (w sprawach politycznych) choćby najstarszą arystokracyą innych prowincyi, i która od dawna rości sobie pretensyą do kierowania nie tylko Czechami, lecz całą Austrya. Powtóre — nie mają oni szczęścia w polityce. W r. 1849 ks. Schwarzenberg i ks. Windischgraetz znieśli świeżo nadaną konstytucyą i zainaugurowali ową epokę biurokratyczno-germanizacyjnéj centralizacyi, która poległa w r. 1859 na pobojowiskach włoskich. Potem, po nadaniu nowéj konstytucyi, z niewczesnego wstrętu przeciwko zasadzie konstytucyonalizmu, na którą przecież przystawała arystokracya polska, tudzież niemiecka z innych prowincyi Austryi, pod pretekstem historycznego prawa Czech rozpoczęli ową fatalną bierną opozycyą, która trwała aż do r. 1879 i sprawiła, że w nieobecności Czechów konstytucya została wydoskonalona w kierunku centralistycznym. Prócz tego narażają się oni na podejrzenie, ponownie obudzone przeszłoroczną, niefortunną mówką młodego ks. Karóla Schwarzenberga, że zamyślają o zniesieniu ugody austryacko-węgierskiéj z r. 1867. A nakoniec, chociaż ich szczere przywiązanie do tronu nie ulega najmniejszéj wątpliwości, tradycyjną, opartą na całkiem błędnych pojęciach o wrzekomo konserwatywnym ustroju Rosyi, predilekcyą dla tego państwa mogą sprowadzić nawet zamęt na polu polityki zagranicznéj.

Oto tło niezbyt jasne. Co do tyczy specyalnie ks. Alfreda *Windischgrätza*, nie znamy dotąd żadnego słowa jego, któreby zapowiadało, że należałoby się obawiać po nim tego rodzaju błędów. Stawając zresztą na czele gabinetu koalicyjnego, i to na podstawie ściśle określonego programu, niezawodnie lojalnie działać będzie w myśl tego programu.

*) W korespondencyi pod tytułem „Przesilenie“ nr. 240 „Kuryera“ w pierwszym ustępie mylnie wydrukowano: „Za rządów hr. Schoenborna od r. 1880“ zamiast 1888, daléj jako rok wydania broszury „die Aussichtslosigkeit der Socialdemocratie“ mylnie wydrukowano 1875 zamiast 1885, nareszcie w pierwszym rządku przedostatniego ustępu należy czytać: „P. Schaeffle jako mąż nauki, pomimo“ itd.

(31)

Krucyfiks.

(Ciąg dalszy. — Zobacz numer 247.)

— Weźmiesz je, nieprawdaż? Wtenczas wszystko będzie skończone. Co ci jest, Janku? Nie jesteś zadowolony?

— Nie ufam mu, odpowiedział młodzieniec. To nie jest jego zwyczajem zmieniać zdanie w ten sposób co chwilę. Ma on coś niedobrego na myśli.

— Cóż może zrobić?

— Nie wiem, ale czuję, jak gdyby coś złego groziło. Cierpliwości! Któż zresztą wie. Jesteś aniołem, Łusiu moja ukochana.

— Wszyscy mi to dziś mówią, odrzekło dziewczę. Ojciec, ty....

— To rzecz naturalna. Jestto prawdą, a więc każdy to powtarza. Co myślisz? Czy przyjdzie dziś na obiad? Dopiero jedenasta godzina.... możebym powinien wrócić i pracować nad dzbanem. Jednakże nie chciałbym go widzieć teraz właśnie....

— Zostań ze mną, Janku. Zresztą pakowałeś rzeczy, masz więc teraz prawo do wypakowywania ich przez godzinę. Powiedz mi, dla czego myślisz, że ojciec knuje zdradę? Chciałabym to zrozumieć. Mówił co dopiero zupełnie poważnie, był tak dobry, tak słodki jak cukier! Czy dla tego nie chcesz go wiedzieć, że jeszcze się gniewasz na niego?

— Nie — dla czegoż miałbym się gniewać? Naprawił wszystko. Zresztą i ja pozwoliłem sobie za wiele w obec niego.

— Jeżeli zgadza się, by zapomnieć.... ale powiem ci, Janku, coś, co cię przekona.

— Co takiego, mój skarbie? zapytał Jan z uśmiechem, patrząc jéj prosto w oczy.

— O! coś bardzo dziwnego, coś, o czem nie byłbyś nigdy pomyślał. Zaledwie mogłam wierzyć własnym oczom. Wystaw sobie, kiedy przyszłam do niego, drzwi były uchylone. Zajrzałam, zanim weszłam, aby zobaczyć, czy tam jesteś. Wiesz, co ojciec robił? Klęczał na podłodze przed pięknym krucyfiksem. Zdaje mi się, że się modlił, ale nie mogłam widzieć jego twarzy. Pozostał na klęczkach długo, a kiedy zapukałam, przykrył krzyż; czy to nie dziwne? Oto przyczyna, dla któréj tak łatwo skłoniłam go do zmienienia zdania.

— On tylko patrzał na swoje dzieło — odpowiedział. Widziałem go tak nieraz. Śmiałby się, gdyby cię słyszał. Czy sądzisz, że on jest tego rodzaju człowiekiem? Może trochę modlitwy nie zaszkodziłoby mu. Ale to jest rodzaj lekarstwa, którego on nie bierze. Nie, Łusiu droga, łudzisz się, wierz mi.

Wyraz twarzy dziewczęcia zmienił się. Wmówiła w siebie, że nastąpiła wielka zmiana moralna u ojca i wielkie na tem budowała nadzieje. Widziała go takim, pragnęła zawsze takim widzieć go. Nie chciała nikomu o tem opowiadać, lecz zrobiła wyjątek dla Janka. Tymczasem Janek śmiał się i wytłomaczył rzecz w kilku słowach. Twarz jéj wyrażała boleść, jaką odczuwała i zaczęła protestować przeciwko tłomaczeniu ucznia.

— To niełądnie z twéj strony, Janku — rzekła obrażona. Ale nie zdaje mi się, abyś miał słuszność. Nie masz pojęcia, jak spokojnie klęczał, z rękami złożonemi na ławie. Schylił raz głowę i zdawało mi się, że całował stopy — chciałabym, abyś był widział, to nie wątpiłbyś teraz. Zdaje ci się, że wymyśliłam jakąś historyjkę, jestem tego pewna.

Łzy napełniły jéj oczy, kiedy machinalnie spojrzała przez okno na ciemne domy po drugiéj stronie ulicy. Słońce, które świeciło do téj chwili, zniknęło za chmurami i deszcz zaczął uderzać o szyby. Świat wydał się nagle Łucyi bardziéj ponurym. Jan, który był wrażliwym, gdy chodziło o nią, patrzał na nią i zrozumiał, że zburzył coś, w co ona pragnęła wierzyć.

— Dobrze, dobrze, moja ukochana, może masz słuszność — odezwał się łagodnie.

— Nie wierzysz temu — odpowiedziała.

— Ze względu na ciebie wierzę we wszystko — nawet w nabożeństwo pana Marka — rzekł z czułością ściskając jéj rękę. Tylko, widzisz, ukochana, mówił w taki sposób kilka chwil przedtem, że wydawało mi się niemożliwem...

— Nie ma nic całkiem niemożliwego — odparła Łucya. Serce bije szybko, a między jednem tętnem a drugiem świat cały zmienić się może.

— Tak jest, moja droga — przywtórzył Janek spoglądając jéj w oczy. Ale czy myślisz, że między wszystkiemi tętnami serc naszych, może kiedy zajść zmiana?

— O! to co innego. Dla czegoż mielibyśmy się zmieniać? Moglibyśmy tylko zmienić się na gorsze, gdybyśmy zaczęli mniéj się kochać nawzajem, a to jest niemożliwem. Ale ojciec! Dla czegożby nie miał zmienić się na lepsze? Któż to może powiedzieć, Janku, że w minucie, w sekundzie, po twojem odejściu nie żałował tego, co zrobił? Mogło się to stać w jednéj chwili. Czemuż nie?

— Co się robi nagle, nigdy nie jest dobrze zrobione — odpowiedział młodzieniec sentencyonalnie. Wiem to z mojéj sztuki.

— Bóg dobry, to nie rzeźbiarz, Janku.

Słowa te wyrzekło dziewczę z prostotą, a wyraz twarzy nie zmienił się. Tylko ton głosu był poważny i spokojny i była w nim głębia przekonania, która uderzyła Jana. W krótkiem zdaniu określiła ona różnicę między jego sposobem myślenia a swoim własnym. Dla jéj umysłu wszechmoc była rzeczywistością. Dla niego była to niepojęta potęga, któréj niedorzeczność chciał wykazać, porównując ją ze zdolnością człowieka. Zamilkł na chwilę, jakb gdyby szukając odpowiedzi. Nie znalazł jéj, a to, co powiedział, wyrażało dążenie, a nie twierdzenie.

— Chciałbym tak wierzyć, jak ty — powiedział. Jestem pewny, że mógłbym dokonać większych rzeczy, robić piękniejszych aniołków, gdybym był pewny, że one istnieją.

— Naturalnie, że mógłbyś, — potwierdziła Łucya. Potem z taktem ponad wiek swój zmieniła przedmiot rozmowy. Powracając do tego, o czem mówiliśmy — rzekła — pójdziesz do pracowni, Janku, po południu, nieprawdaż?

— Tak jest — odpowiedział machinalnie. Cóżbym innego robił? O Łusiu moja ukochana, nie mogę znieść téj niepewności, — zawołał, dając nagle folgę uczuciom. Na czem się to skończy? Mógłbym się zmienić, może być takim, jak mówisz, dzisiaj, czem nie był wczoraj, ale czy wierzysz istotnie, że porzucił ten dziki zamiar? To przyjdzie nagle z czemś innem, czego się nie spodziewamy. Zrobi on coś — nie wiem co, ale znam go lepiéj, niż ty. Jest on okrutny, myśli nad swojem dziełem a potem, kiedy nastanie spokój, niespodzianie wybuchnie burza. To się nie skończy dobrze!

— Musimy się kochać wzajemnie, Janku, a wtenczas wszystko skończy się dobrze. Kto może nas rozłączyć?

— Nikt — odpowiedział młodzieniec stanowczo. Ale mogą się zdarzyć rzeczy rozmaite, zanim się połączymy na zawsze.

(C. d. n.)

Zawsze jednak byłoby lepiéj, gdyby kto inny, jeżeli nie *Polak*, to n. p. *hr. Falkenhayn* (Franciszek, brat ministra rólnictwa) stanął na czele gabinetu.

W każdym razie powinni wejść do gabinetu *najwybitniejsi* przywódzcy trzech stronnictw, jak to całkiem słusznie podniosły, pochodzące widocznie z bardzo poważnego źródła depesze wiedeńskie „Czasu“.

Ze wtedy wstąpi także do gabinetu p. *Plener*. to rzecz oczywista. Ale kto to jest ten p. Plener? Czytując niektóre dzienniki polskie, możnaby sobie o nim wyrobić całkiem mylne pojęcie. Dla nas nie może być normą, co o p. Plenerze powiadają dzienniki czeskie. A nawet, skoro w roku 1890 p. Rieger nie wahał się zawrzeć ugody z p. Plenerem, nie może on być takim zaciętym wrogiem Czechów, jakby się mogło czasem wydawać. W każdym razie my p. Plenera sądzić powinniśmy *wyłącznie z polskiego* stanowiska. Otóż p. Plener, syn b. ministra skarbu i b. radzcy poselstwa austryackiego w Londynie, do parlamentu wstąpił dopiero w roku 1873, a zatem wtedy, gdy się skończyły walki o konstytucyą, o rezolucyą i o ustawy kościelne. W ciągu tych 20 lat p. Plener nigdy nie powiedział nic, coby obrażało nasze uczucia *religijne i narodowe*, owszem często odzywał się do nas z wyraźną sympatyą. Prawda, że staczał zacięte walki oratorskie z p. *Dunajewskim*, ale to jedynie jako z ministrem skarbu, nie zaś z reprezentantem Polaków. Słowem, nas wstąpienie p. Plenera do gabinetu koalicyjnego, w *którym zasiędą najwybitniejsi przywódzcy Koła polskiego*, nie może ani zrazić, ani niepokoić.

Co do tyczy *Czechów* — trzeba rozróżniać pomiędzy Czechami tj. ludnością czeską w ogóle, *Staroczechami* a *Młodoczechami*. Ludność czeska po gabinecie koalicyjnym nie potrzebuje się obawiać niczego. Stronnictwu młodoczeskiemu utworzenie silnéj większości parlamentarnéj zadaje cios *śmiertelny*. Staroczesi zaś, byle nareszcie przebudzili się z letargu, mogliby bardzo dobrze wejść do téj koalicyi stronnictw umiarkowanych i zająć w niéj wybitne miejsce. Dopiero przed kilku tygodniami (w wrześniu) rozmawiając z p. *Riegerem*, wskazałem mu tę kombinacyą, która rychléj czy późniéj powstać musiała i która teraz przychodzi do skutku. Pan Rieger, jako gorący patryota czeski, w takich razach zawsze przypomina różne niespełnione jeszcze dezyderata czeskie. Nikt szczerzéj od nas nie życzy Czechom ich spełnienia. Ale jest czas na wszystko. Na dziś wszyscy, a przedewszystkiem *my Polacy* wyrzekamy się różnych nie mniéj ważnych naszych dezyderatów, trudno więc zrozumieć, dla czegoby także Staroczesi nie mieli *chwilowo* — bo o to tylko chodzi! — stanąć na podstawie uti possidetis?

Przecież reformy wyborczéj w ducha p. Steinbacha Staroczesi nie życzą sobie! Dla czegożby z nami i z koalicyą stronnictw umiarkowanych nie mogli się połączyć do pożytecznéj pracy parlamentarnéj? Wystarcza na to, aby się przebudzili z politycznego letargu, wystąpili do walki o mandaty poselskie, zdobyli z 10 takich mandatów, po czem ze szlachtą historyczną zdołają wskrzesić klub staroczeski i zająć należne miejsce w koalicyi stronnictw umiarkowanych. To było myślą przewodnią ugody r. 1890, a teraz dałoby się przeprowadzić nierównie łatwiéj.

Oczywiście pierwszym owocem takiéj taktyki byłoby mianowanie *ministra dla Czech* w gabinecie koalicyjnym.

Co do tyczy *hr. Taaffego* — trudno przypuścić, aby on mógł ponownie stanąć na czele tego gabinetu. Jeżeli niektórzy posłowie polscy przemawiają za tem, czynią to tylko z towarzyskiéj grzeczności. Jakoż znany z bajki Lafontaina „coup de pied de l'âne“, zawsze jest wstrętnym wszystkim ludziom dobrego serca i dobrze wychowanym. Jednakże po téj niespodziance 10 października, nikt więcéj nie może *ufać* hr. Taaffemu, gdy, wbrew wszelkim teoryom pessymistów, pożycie ludzkie, mniejsza o to, czy towarzyskie, czy polityczne, opiera się przeważnie na ufności. Gdzie jéj niema, tam już nie może być wspólnéj, pożytecznéj pracy, albo, jak powiada Schiller w „Wallensteinie“:

„Wer das Vertrauen vergiftet, der mordet
Das werdende Geschlecht im Leib der Mutter.“

Związek protestantów a dogmat.

Ewangelicki synod prowincyonalny, który się odbywa od pewnego czasu w Brandenburgii, coraz więcéj zajmuje opinią publiczną. Zajmują go też bardzo ważne kwestye, jak to pisaliśmy już dawniéj na innem miejscu, głównie zaś ta, czy Apostolicum należy zatrzymać lub zmienić, w danym razie całkiem odrzucić. Nie wiadomo tutaj, nad czem trzeba więcéj ubolewać, czy nad pełnem niewiary stanowiskiem, jakie zajmują panowie liberałowie na synodzie (członkowie związku protestanckiego), czy też nad sposobem, w jaki stara się bronić wierząca większość komisyi przeciw zaczepkom dogmatu. Wprawdzie uchwaliła ona, co zaznaczamy z przyjemnością, że należy trzymać się Składu Apostolskiego bez żadnéj zmiany, umotywowała atoli uchwałę swoją tem, że Apostolicum wypłynęło z chrześciaństwa a nie jest bynajmniéj dziełem teologicznem, że lud chrześciański nie ma nic wspólnego z ową sprzeczką teologiczną, że raczéj trzyma się wiernie Składu Apostolskiego. Wedle tego oświadczenia zatem należałoby ewangelickie wyznanie wiary uważać nie jako dzieło Boże — Bóg przecież oświecił autorów Składu Apostolskiego — lecz jako dzieło ludzkie. Tymczasem i nam może być całkiem obojętną rzeczą, co synod ewangelicki sądzi o swojem Apostolicum i jak się wierząca większość broni przeciwko niewierzącéj mniejszości.

Nie bez interesu z pewnością będzie przypatrzyć się bliżéj temu światłu, jakie panowie ze ze związku protestanckiego uzyskali przez swoje religijne „wolne badanie“ a teraz błyszczą niem przed całym światem. Kilka uwag wystarczy dla czytelnika, aby powziąć wyobrażenie o tym postępie naukowym. Członek synodu bar. Soden wyznaje głośno i uroczyście, że wierzy tylko w to, co widzi i rozumie, że może przyjmować tylko dane Pisma św., które rozum jego oświecają. Tego wymaga, powiada p. Soden, zasada „reformacyi“, aby Pismo święte łączyć z przyczynami naszego rozsądku. I tak nie wierzy on n. p. w to, że Chrystus Pan wstąpił do nieba, ponieważ nikt tego nie widział. Wprawdzie powiada Pismo św. wyraźnie, że Chrystus wstąpił do nieba w oczach swych uczni, ale przecież uczniowie nie mogli widzieć, że Chrystus Pan wstępował do właściwego nieba, przybytku błogosławionych, a téj pewności wymaga widocznie członek synodu, p. Soden. Możnaby się śmiać z tego, gdyby to nie było tak bardzo smutnem spotykać takie zaślepienie. Nie trzeba jednakże sądzić, aby pan Soden i jego liberalni towarzysze z synodu stali w protestantyzmie mniéj lub więcéj odosobnieni z temi racyonalistycznemi poglądami. Większa część i to najznaczniejszych członków związku protestanckiego, tak kaznodzieje, jak profesorowie, stoją na stanowisku racyonalizmu. Przypomnimy tutaj tylko kilka dat.

W 1888 ukazało się pismo dr. teologii, Dreyera, superintendenta w Gocie: „Niedogmatyczne chrześciaństwo,“ w którem tenże żąda, aby zniesiono Apostolicum (dogmat), ponieważ ono nie jest godnem ducha ludzkiego, który przez dowolne badanie wzniósł się do nadzwyczajnych wyżyn, lecz dawny, ponury ten szał religijny go krępuje. Na to odpowiedział prof. teologii w Berlinie, Kaftan, w kilku artykułach w „Chrześciańskiem czasopiśmie,“ że wprawdzie trzeba usunąć dawne Apostolicum, lecz w miejsce jego stworzyć inne. Za panem Dreyerem ujął się 18 wiec protestancki w Gocie. Kaznodzieja Hanne z Hamburga przemawiał wśród oklasków zebranych za całkowitem usunięciem Składu apostolskiego i przyjęto jednomyślnie rezolucyą w tym duchu.

Takie samo stanowisko radykalne zajmuje teraz związek protestancki na synodzie brandenburskim. Naturalnie wierząca większość będzie głosowała za zupełnem utrzymaniem Apostolicum. Czy jednakże przez to także zniewoli przeciwników do milczenia, czy może na czas dłuższy przeszkodzić temu, aby niezaprzeczenie w szerokich kołach protestantyzmu panujący prąd niewiary nie szedł coraz daléj i nie przekroczył wreszcie zakreślonych sobie granic przemocą? Życzyćby należało, ale to jest wątpliwe. Od energicznego wystąpienia konsystorza przeciw krzewicielom niewiary z kazalnicy lub katedry możnaby się spodziewać skuteczniejszego powodzenia, aniżeli ze strony uchwały synodyalnéj.

Ziemie Polskie.

* Z Warszawy piszą do „Nowego Kuryera Polskiego“ pod dniem 28 października:

Zamek królewski, w którym rezyduje Hurko, otoczony jest istotnym murem chińskim i wiadomości stamtąd dostają się tylko kradzionym sposobem. O chorobie Hurki donosiłem już w poprzednim liście.— Jaki jest istotny stan zdrowa satrapy warszawskiego — trudno dokładnie wiedzieć, gdyż pogłoski są nadzwyczaj sprzeczne, a dziennikom jak najsurowiej zakazano podawać biuletyny. To pewnem jest, że w ostatnią sobotę zostało wezwanych ośmiu tutejszych lekarzy i ci przez parę godzin odbywali konsylium. O rezultacie konsylium także nic niewiadomo, bo wszyscy związani zostali słowem do absolutnego milczenia. W każdym razie faktem jest, że Hurko ciężko zaniemógł. O pani Hurkowej także nic wesołego nie mogę donieść. Cierpi ona na raka, chorobę nieuleczalną. Pożyć ona może dłuższy jeszcze przeciąg czasu, ale w rezultacie niema dla niej żadnego ratunku. — Jak wiadomo, obecny prezes komitetu cenzury, Jankulio, zawdzięcza swoje stanowisko poparciu kliki zamkowéj, a głównie pani Hurkowéj. Wywdzięczając się za intratny urząd, prześladuje prasę na każdym kroku i stara się zniszczyć jéj wpływ na społeczeństwo polskie. Obecnie zabronił w dziennikach ogłaszanie nazwisk ludzi ofiarujących składki na biednych. Wiadomo, że natura ludzka jest próżna i lubi, aby jéj schlebiano. Wielu dawało nawet znaczne kwoty, bo drukowano ich nazwiska i uchodzili za filantropów. Skutkiem drakońskiego rozporządzenia Jankulia składki zeszły do minimum. Dość wystarczy powiedzieć, że w jednym dzienniku poczytniejszym zbierano rocznie do 80,000 rubli, a obecnie nawet nie będzie i 15,000 rubli — Z podobnemi szykanami spotykamy się na każdym kroku, ale na to niema żadnéj rady. Sądy, szczególniéj mirowe, muszą wydawać wyroki w myśl rządu. Z policyą nikt dotąd nie wygrał procesu i kto chce się z nią prawować, ten tylko straci pieniądze i narazi się na tysiące nieprzyjemności. — Pan Karandiejew, obecny prezes dyrekcyi teatrów warszawskich, zaczyna już pokazywać odwrotną stronę swojego charakteru. Państwu Holzmanom po dwudziestoletnim pobycie na scenie warszawskiéj, dał dymisyą bez żadnych powodów i całą rodzinę rzucił na bruk bez najmniejszego utrzymania. Takiż sam los spotkał zasłużoną śpiewaczkę, panią Dowiakowską. Ta przynajmniéj otrzymała w drodze łaski 300 rubli emerytury. Za temi uwolnieniami mają nastąpić inne i niektórzy artyści w przewidywaniu co ich czeka, sami żądają dymisyi. — Cytadela jest zapełnioną. W dziesiątym pawilonie siedzi przeszło 80 osób. Niektóre z nich przebywają w więzieniu po kilka lat i same dotąd nie wiedzą, z jakiéj przyczyny zostały aresztowane.

— Stan zdrowia Hurki — według depeszy, jaką otrzymało z Warszawy jedno z pism krakowskich — ma być niebezpieczny skutkiem pojawienia się gangreny w nodze. Konsylium lekarzy wojskowych rosyjskich orzekło, iż potrzebna jest amputacya. Hurkowa, która o amputacyi nic nie chciała słyszeć, przywołała dwóch warszawskich lekarzy Polaków, którzy też z orzeczeniem lekarzy wojskowych zupełnie się zgadzają. Wobec tego Hurkowa poleciła lekarzom polskim dokonanie amputacyi, ci atoli odmówili, ponieważ z powodu choroby sercowéj u Hurki pomyślny przebieg operacyi jest bardzo wątpliwy.

Niemcy.

* *Berlin*, 3 listopada. Rada związkowa przyzwoliła na czwartkowem posiedzeniu na projekt, dotyczący kontroli etatu Rzeszy, etatu Alzacyi i Lotaryngii i etatu kolonialnego za rok 1892/93 i 1893/94. Kompetentnym wydziałom przekazano traktaty handlowe z Hiszpanią i Rumunią, projekt, odnoszący się do zapobiegania epidemiom, projekt, dotyczący znaków ochronnych na towarach, nowelę o zapomogach wedle miejsca zamieszkania i uzupełnienie kodeksu karnego, jako też projekt, odnoszący się do innego uregulowania spraw finansowych Rzeszy.

Obrady nad niemiecko-rosyjskiemi traktatami celnemi rozpoczęto znowu dziś przed południem. Posiedzenie było krótkie i skończyło się już o godzinie 11½. Jak przypuszczają, zostały oddane ze strony niemieckiéj deklaracye, dla których stwierdzenia została zwołaną rada celna. Pisma niemieckie zapisują, że przy sformułowaniu tychże kierowano się dążnością do ułatwienia porozumienia się i wyrażają nadzieję, że teraz Rosya z kolei okaże tę samą gotowość.

— Berlińska „Germania“, stwierdzając wynik prawyborów, zaznacza z zadowoleniem, że pomimo silnego ataku ze strony narodowych liberałów przeciwko „konserwatywno-klerykalnéj“ większości w sejmie pruskim, konserwatyści nie tylko nie stracą krzeseł poselskich, lecz owszem zyskają jeszcze i owa „konserwatywno-klerykalna“ większość pozostanie w sejmie nadal a narodowi liberałowie nie bez strat wejdą do sejmu. Jeżeli decydujący 7 listopad nie przyniesie wolnomyślnym niespodziewanéj pomocy, to i oni utracą kilka krzeseł poselskich. W ogóle prawybory pozwalają wnosić o wzmocnieniu prawicy.

— Przekazy dla państw związkowych zapreliminowano na r. 1894/95 w wysokości 355 milionów, co oznaczałoby 6 milionów więcéj; ponieważ nowy projekt wojskowy wymaga 57 milionów na pokrycie kosztów, przeto co najmniéj 50 milionów trzeba będzie pokryć za pomocą dodatków matrykularnych, jeżeli parlament nie przyjmie nowych podatków. Na Prusy przypadałoby 33 do 34 milionów.

— W Duderstadt umarła w dzień Wszystkich Swiętych matka Jego Eminencyi ks. Kardynała Koppa, staruszka 83 letnia. Ks. Kopp wyjechał do swego miasta rodzinnego na pogrzeb matki.

— Sejm badeński zostanie otwarty w dniu 22 b. m. W. książę zamianował marszałkiem pierwszéj Izby swego brata, ks. Wilhelma.

Telegramy.

Paryż, 7 października. Wedle informacyi, rząd nie będzie czekał na interpelacyą, tyczącą się jego programu, ale przy otwarciu Izby deputowanych wygłosi expose, w którem wyliczy swoje zamiary i projekty, mające przyjść pod obrady.

Lekarze Brouardel i Dieulafoy, wyjechali dzisiaj do Bornemouth, celem zbadania stanu choroby Korneliusza Herza.

Paryż, 3 października. „Matin“ donosi, że francuzcy reprezentanci w Marokko wyjechali przed kilku dniami do sułtana, aby mu przedłożyć zażalenia, podobne do hiszpańskich, a tyczące się algierskiéj granicy.

Ajaccio, 3 października. Wczoraj odbył się tu pogrzeb marynarza rosyjskiego, zabitego na okręcie „Car Mikołaj“ w skutek eksplozyi. Mer Tulonu wygłosił mowę nad grobem.

Dzisiaj rano eskadra rosyjska wyjechała na pełne morze. Na brzegu zgromadzona ludność krzyczała: „Niech żyje Rosya! Do widzenia!“ Rosyjscy marzynarze odpowiadali okrzykiem: „Niech żyje Francya.“

Londyn, 3 listopada. Na środkowym łuku mostu westminsterskiego znaleziono onegdaj wieczorem bombę dynamitową.

Londyn, 3 listopada. Biuro Reutera donosi z Yokohamy, że w Okayama, Tokashina i innych okręgach powstała powódź. Jest obawa, że wiele ludzi straciło życie. W Kitakata straciło życie 50 osób wskutek oberwania się ziemi.

Madryt, 3 listopada. Wedle pogłosek, w Melilli odbyła się nowa walka i pono korzystnie wypadła dla Hiszpanów. Odczekać należy urzędowego potwierdzenia.

Madryt, 3 października. Dzisiaj przed południem urzędnicy kolei żelaznéj pomiędzy Saragosą a Alicante porzucili pracę. Żądają oni odwołania dyrektora. Komunikacya towarowa ustała. Ze stanowiska wojskowego bezrobocie to jest ważne, ponieważ wszystko wojsko bywa tą linią kolejową transportowane.

Madryt, 3 listopada. Dzienniki ogłaszają notę rządu angielskiego, który oświadcza, że nigdy nie zamierzał czynić przeszkód wyprawie hiszpańskiéj do Melilli.

Zofia, 3 listopada. Georgiew został uwolniony.

Peszt, 3 listopada. Po audyencyi ks. Windischgraetza, cesarz przyjmował hr. Thuna i hr. Badeniego.

Wiedeń, 4 listopada. Ks. Windischgraetz przyjął misyą utworzenia nowego gabinetu. Najpierw będzie on konferował z przywódzcami stronnictw a następnie przedłoży monarsze projekta. Pewnem jest, że Plehner będzie ministrem finansów, Biliński prezesem kolei państwowych.

(7)

Wspomnienia z Rzymu i z pobytu pielgrzymów polskich w Watykanie.

(Ciąg dalszy.)

Po schodach wchodziło się do pierwszego piętra podziemnego zwykle około siedmiu metrów pod poziomem leżącego. Cały obszar cmentarny wykuty był w siarkowym torfie wulkanicznym, silnie spojonym, a mimo to do tyla miękkim, że go bez zbytniej trudności wydrążyć było można. Jeden lub dwa główne proste ganki przerzynały poziomo całą przestrzeń, a od nich odłączały się pod kątem prostym ganki poboczne.

Ganki te były nader wązkie, bo zwykła ich szerokość wynosiła tylko dwie lub trzy stopy. — Wzdłuż ścian chodnikowych wyżłobione były rzędami, w małych odstępach, wązkie groby (loculi) długości człowieka. Niektóre groby były głęboko wykute, tak iż kilku niebożczyków obok siebie spoczywać mogło. Pierwszy rząd zaczynał się u szczytu ściany, pod nim równolegle był rząd drugi, aż do siódmego. Zmarłego chowano w grobach tych bez trumny, zawiniętego w czechoł śmiertelny, z ramionami skrzyżowanemi na piersiach i okładano go często ziołami aromatycznemi. Zwykle wkładano jeszcze do grobu sprzęty z codziennego życia jak czarki, łyżki, narzędzia, pierścienie, monety, naramienniki, ozdoby, zabawki dziecinne itd. — Grób zamykano płytą marmurową, lub trzema wielkiemi cegłami i oznaczano napisem malowanym, lub rytym, opiewającym zwykle tylko imię zmarłego i dzień śmierci. W małych niszach przy grobie stawiano kamienne lampki grobowe, wykonane we formie łódki i ozdobione znakami symbolicznemi — palmą, wieńcem, okrętem, rybą, gołębiem, jagnięciem. Prócz tego znajdują się często w grobach i obok grobów, małe naczynia szklane, a na ich spodzie osad czerwony, który uważa podanie kościoła za krew męczenników. Prócz chodników grobowych istnieją jeszcze w podziemiach kapliczki grobowe, cubicula, mające zwykle kształt czworoboku i trzy metry długości i szerokości. W kapliczce téj jest w ścianie naprzeciw wejścia wykuta nisza prostokątna, lub też łukowo sklepiona. Nisza ta jest wysoką i mieści w sobie na widoku stojący sarkofag z płaskiem wiekiem marmurowem. Na lewej i prawej ścianie kapliczki są zwykle groby, później zlobione. — W kapliczkach, zwłaszcza jeśli mieściły zwłoki męczenników, odprawiano ofiarę mszy świętéj, a wieko sarkofagu służyło za ołtarz. Ściany chodników i kaplic okryte były napisami, które dzisiaj po większej części znajdują się w muzeum Lateraneńskiem, i *obrazami* malowanemi farbami wodnemi na świeżo tynkowanej powierzchni. Najdawniejsze obrazy były symboliczne i tak ryba (ἰχθύς) oznaczała Chrystusa, gdyż początkowe głoski wyrazu greckiego, były początkowemi głoskami nazwy Zbawiciela. Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ. Jezus Chrystus, syn Boga, Zbawiciel. Kotwica była znakiem zmartwychwstania, maszt okrętowy — znakiem krzyża, gołębica, lub ptak z różczką oliwną, lub gałązką palmową oznaczał duszę zwolnioną z więzów ciała i wzbijającą się w niebiosa, — paw był symbolem wiecznego życia, — jeleń oznaczał tęsknotę za ojczyzną niebiańską, — a drzewo na wzgórzu z czterema źródłami oznaczało raj.

Późniejsze alegoryczne obrazy przedstawiają Chrystusa, jako dobrego pasterza z jagnięciem na ramieniu, — rybaka z siatką napełnioną, — pracę w winnicy, — rólnika przy siewie. — Obrazy z historyi biblijnéj odnoszą się do zmartwychwstania. — Jonasz wydobywający się z paszczy wieloryba, Daniel w jaskini lwów, ofiara Abrahama, trzéj młodzieńcy w piecu ognistym, — Łazarz niosący mary swoje, rozmnożenie ryb i chleba, w późniejszych jeszcze czasach okryte były ściany czysto kosztownemi marmurami. — Z pierwszego piętra schodziło się po schodach na dół do drugiego, — a w niektórych katakombach aż do piątego, do 22 metrów pod ziemię. Historya katakomb sięga początku 2 wieku. Najdawniejszy napis na grobie w katakombach Comodilli ma datę konsularną z roku 107 po Chrystusie. Katakomby Kaliksta odkrył słynny archeolog kościelny de Rossi w roku 1854. Były one pierwotnie grobowcem familijnym jednéj z najpierwszych rodzin rzymskich — Caecyliuszów. Około roku 197 zamienił je Papież Zefiryusz na urzędowy cmentarz chrześciański, oddając dyakonowi swemu Kalikstowi, późniejszemu Papieżowi, główny nadzór nad grobami. Cmentarz ten był równocześnie grobowcem papieżkim. Zefiryusz zmarły w roku 218 był pierwszym tutaj pogrzebanym Papieżem, a Melchiades, o którym wspominaliśmy w Lateranie, zgasły w roku 314, ostatnim.

Grobowiec papiezki jest tylko 3½ metra szeroki i 4½ metra długi. Naprzeciw drzwi są szczątki marmurowego ołtarza, po za którym mieściła się katedra papiezka, a po za nią grób Sykstysa drugiego, który za czasów prześladowania Valeriana, poległ wraz z czterema kapłanami śmiercią męczeńską w katakombach Praetextatusa dnia 6 sierpnia 258 roku. Sciany grobowca były niegdyś okryte marmurem i ozdobione żłobionemi pilastrami. W dwóch rzędach było w ścianach 12 pojedyńczych grobów, w których spało snem wiecznym dwunastu Papieży. Tylko imię na płycie oznaczało ostatnie ich miejsce spoczynku. W pograniczu grobu papiezkiego, połączony gankiem jest grób świętéj Cecylii, która poniosła śmierć męczeńską pod toporem oprawcy, prawdopodobnie już w roku 177 za czasów Marka Aureliusza.

W dalszych podziemiach Kaliksta spoczywały prócz tego zwłoki Papieża Aureliusza zmarłego na wygnaniu i św. Korneliusza. Goci pod Witigesem, Longobardzi pod Aistolfem wtargnęli do katakomb i unieśli z sobą wiele ciał męczenników i dla tego Papieże kazali wyjmować zwłoki z grobowców i składać je w kościołach rzymskich, których obecnie jest 364.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Kronika miejscowa, prowincyonalna i zagraniczna.

Uczmy dzieci nasze czytać i pisać po polsku!

Poznań, sobota 4 listopada.

* **Doniesienia urzędowe.** Zatrudniony dotychczas przy król. rejencyi w Opolu inspektor budowli wodnych Wilhelm Weber, przeniesiony został do Poznania, a inspektor budowli wodnych Thomany z Poznania, przeniesiony został do Lauenburga na E.

* *Ponawiamy* prośbę do Czytelników i Przyjaciół pisma naszego o telegraficzne doniesienie nam o rezultacie wyborów we wtorek, — bez względu czy rezultat będzie pomyślnym, czy nie.

* **Teatr polski w Poznaniu** Dziś w sobotę po raz pierwszy obraz historyczny ze śpiewami przez Barbitona: „Wernyhora.“

Jutro: „Wernyhora.“

W poniedziałek: „Wernyhora.“

Ceny zwyczajne.

Biletów abonamentowych nabywać można w składzie porcelany, szkła i lamp B. Szulczewskiego przy Wilhelmowskim placu nr. 10.

Biletów tych nabywać można tylko na krzesła parterowe, loże parterowe i I piętra — na inne miejsca rzeczonych biletów nie ma.

* **Zwyczajne posiedzenie** wydziału archeologicznego Towarzystwa Przyjaciół Nauk odbędzie się w poniedziałek dnia 6 b. m. wieczorem o godzinie 6 w gmachu Towarzystwa. Porządek obrad: Dr. Bolesław Erzepki: 1) Groby z epoki kamiennéj neolitycznéj w Padniewie; 2) Chełmy starożytne w muzeum Tow. Przyj. Nauk; 3)

Nowe muzealne nabytki. Dr. Klemens Koehler: „Dalszy ciąg z etnologii Podhalan z demonstracyą nowych nabytków.“

* **Posiedzenie** zwyczajne wydziału przyrodniczego Tow. Przyjaciół Nauk odbędzie się w środę dnia 8 b. m. o godzinie 6 wieczorem w gmachu Towarzystwa. Na porządku obrad: 1) Przedstawienie nadesłanych grzybów. 2) Referat p. inżeniera Mizerskiego o pracy inżeniera wodociągów warszawskich p. Rowikowskiego: O tworzeniu się igieł lodowych na dnie rzeki (Grundeis), obserwowaném przy ssaniu warszawskich wodociągów. 3) Referat p. dr. Franciszka Chłapowskiego o pracy Wahnschaffego: O przyczynach ukształtowania niżu niemieckiego — z szczególném uwzględnieniem W. Ks. Poznańskiego. 4) Komunikaty. 5) Wnioski członków.

W. Szczerbiński.
sekretarz wydziału.

* **Zwracamy** uwagę na ogłoszenie p. S. Sobeskiego, który wyprzedaje jeszcze swoje zapasy win węg.-francuz. i koniaków. Wyprzedaż ta już tylko krótko trwać będzie.

* **Szan. Członkom** Towarzystwa Młodych Przemysłowców uprzejmie donosimy, iż przyszłe zebranie Towarzystwa wyjątkowo dopiero w środę, dnia 8 listopada r. b. się odbędzie.

* **Samobójstwo.** W stokach fortecznych powiesił się onegdaj 70 letni robotnik, w którego papierach w kieszeni znaleziono metrykę na nazwisko Walentego Rupki.

* **Dziękujemy** „Gończowi Wielkopolskiemu“ za sprostowanie, gdyż rzeczywiście mówi się „co zacz“ a nie „kto zacz.“

* **Sprostowanie.** Donosiliśmy wczoraj o poświęceniu ochronki na Wildzie, którego to aktu dokonał ksiądz dr. Lewicki w asystencyi ks. Stachowiaka. Dziś prostujemy tę wiadomość o tyle, że kapłan asystujący, jak nam to pod osobistą odpowiedzialnością oświadczył, nazywa się *Stachowski*.

* **Odmowa.** Obywatele bydgoscy nie mogą się dotąd doprosić od rządu pozwolenia dla polskich nauczycieli bydgoskich na udzielanie prywatnéj nauki języka polskiego. Kilku polskich nauczycieli bydgoskich udało się do rejencyi z prośbą o pozwolenie udzielania nauki języka polskiego dzieciom polskim w Bydgoszczy. Rejencya bydgoska, na któréj czele znajduje się znany p. Tiedemann, odpowiedziała lakonicznie: „Es liegt kein Bedürfniss vor.“ Po téj odmowie zebrali się bardzo liczni ojcowie rodzin polskich i udali się w téj sprawie z petycyą do p. ministra oświecenia dr. Bossego, który pod dniem 28 z. m. nadesłał do Bydgoszczy następującą odpowiedź odmowną:

„Na podanie z dnia 15 lipca rb. odpowiadam W. Panu (pierwszemu pod petycyą podpisanemu obywatelowi — przyp. Red.), że powody dla których tamtejsza rejencya królewska odmówiła nauczycielom szkół elementarnych w Bydgoszczy i na przedmieściach bydgoskich pozwolenia udzielania prywatnéj nauki języka polskiego, uznaję jako słuszne.

„Gdy zaś W. Pan odwołujesz się na reskrypt ministeryalny z dnia 11 kwietnia 1891 r., oświadczam wobec tego, że — jak brzmienie reskryptu pokazuje — celem jego było poparcie nauki religii, udzielanéj na niższym i średnim stopniu w języku polskim. Ponieważ jednak w szkołach bydgoskich nauka religii udzielaną jest nie w polskim, ale w niemieckim języku, przeto nie ma dostatecznego powodu do udzielenia nauczycielom tych zakładów pozwolenia udzielania prywatnéj nauki języka polskiego.

„Nie jestem zatem w możności zadośćuczynienia wspomnianéj prośbie. W. Panu pzzostawiam do woli poinformowanie o tem osób, pod petycyą podpisanych.

Bosse.“

* **Odpowiedzialny** redaktor „Pos. Ztg.“ p. Liebscher został wczoraj przez tutejszą Izbę karną skazany na dwa dni więzienia za wyszydzenie urzędzeń kościoła ewangielickiego. W wrześniu r. b. wydała kościelna rada ewangielicka okólnik, upraszający o składki na wybudowanie niemieckiego kościoła w Dar-es-Salaam (w Afryce). „Pos. Ztg.“ nazwała zbieranie składek: Zusammenschnarren, za co redaktor powyższą otrzymał karę.

* **Z Jeżyc**, 3 listopada. Dziś w nocy prawdopodobnie w napadzie delirium ugodził się w piersi nożem gospodarz Wojciech Rausch. Rzucił się potém z nożem na dzieci i żonę i ledwo go powstrzymać było można przed popełnieniem jéj zbrodni.

* **Od ks. prob. Lurca** z Margonina otrzymujemy z prośbą o umieszczenie następujące pismo:

N. N. poczta Gułtowy lub Kostrzyn. Pieniądze oddane na poczcie w Gułtowach 17 z. m. na budowę kościoła w Szamocinie, dotychczas nie nadeszły.

Ks. Lurc.

* **Bydgoszcz.** W dniu 7 b. m. w dzień wyborów wyjdzie ztąd dla wyborów pociąg nadzwyczajny do Nakła. Odjazd około godz. 8 rano.

* **Nauczyciel** p. Krysztowiak w Zalasewie, w wschodnim powiecie poznańskim, został rendantem kasy szkólnéj.

* **Ostrów**, 2 listopada. W Sulmierzycach odbędą się kadencye sądowe w 1894 r.: 15 stycznia, 12 lutego, 12 marca, 16 kwietnia, 21 maja, 9 lipca, 21 września, 22 października, 10 listopada i 17 grudnia.

* **Z Piły donoszą**, że z zasypanéj studni już mniéj wody wytryskuje. Znowu kilka domów ma szczeliny.

* **Dobra Głębokie** w W. Ks. Poznańskiém, 4000 morgów obszaru mające, mają przejść — jak pisze „Czas“ — w drodze kupna na własność hrabiego Bielińskiego, właściciela dóbr w powiecie wielickim. Dobra Głębokie przez kilka wieków były w posiadaniu rodziny Głębockich.

* **Księża** z 26 dekanatów archidyecezyi lwowskiéj wynurzyli z powodu naruszenia czci ks. Arcybiskupa Morawskiego przez ks. Stojałowskiego synowską uległość i cześć dla swego Arcypasterza. Oświadczenie oraz podpisy kapłanów drukuje „Gazeta kościelna.“

* **Pożar w Zakopanem.** „Jadwinówka,“ wila p. Urbana w Zakopanem, zgorzała do szczętu. Dotkliwe straty poniósł zamieszkały w niéj artysta malarz, p. Witkiewicz, albowiem oprócz drogocennych mebli spaliło mu się dużo obrazów i szkiców. Niektórzy mieszkańcy Jadwinówki zaledwie zdołali ujść z życiem.

* **Kraków**, 3 listopada. Przy zwłokach ś. p. Matejki odprawił dzisiaj o godz. 7 rano mszę św. JE. ksiądz Kardynał Dunajewski. U trumny zmarłego mistrza złożyło wspaniały wieniec grono profesorów Szkoły sztuk pięknych. O godz. 10 rozpoczął prof. dr. Browicz balsamowanie zwłok. Wczoraj zebrali się na naradę artyści-malarze i rzeźbiarze w celu obmyślenia jak najgodniejszego uczczenia zmarłego swego mistrza. Zebrało ich się blisko 40 pod przewodnictwem p. Juliusza Kossaka. Zebrani zgodzili się na projekt p. Piotra Stachiewicza, aby na trumnie złożyć wieniec z palet, ofiarowanych przez artystów i splecionych srebrnemi laurowemi lub palmowemi liśćmi. Wykonaniem tego projektu zająć się mają pp. Juliusz Kossak, Stachiewicz, Stasiak i Tomkiewicz. Daléj postanowiono: złożyć kondolencyą rodzinie, oraz poczynić kroki o wystawienie zwłok w środkowéj sali Sukiennic pomiędzy Muzeum Narodowem a Wystawą Towarzystwa przyjaciół sztuk pięknych i starać się o wzniesienie pomnika dla Matejki. Wykonaniem tych postanowień ma się zająć komitet wykonawczy, w skład którego weszli pp. Tadeusz Błotnicki, Juliusz Kossak, Jacek Malczewski, Kazimierz Pochwalski, Radziejowski, panna Rożniatowska, Tomkiewicz i Mieczysław Zawiejski. Również wczoraj zebrało się na naradę Koło artystyczno-literackie pod przewodnictwem prezesa Juliusza Kossaka i uchwalono złożyć wieniec na trumnie, wyrazić rodzinie pisemną kondolencyą, oraz przyczynić się do wzniesienia pomnika dla Matejki.

Na ręce rodziny nadeszły z wyrazami kondolencyi liczne depesze, między innemi z Rzymu od Akademii św. Łukasza.

We Lwowie poruszono myśl pochowania Matejki na Wawelu. Oświadczyła się zatém lwowska reprezentacya Towarzystwa sztuk pięknych i tamtejsze Koło literacko-artystyczne. Na radzie miejskiéj miał się wczoraj pojawić również taki wniosek.

Matejko do ostatniej chwili pracował nad wielkim obrazem, przeznaczonym na wystawę lwowską, a przedstawiającym „Śluby Jana Kaźmierza w katedrze lwowskiéj“. Mistrz na sam ostatek zachował sobie wykończenie głów obrazu i głów tych nie danem mu już było wykończyć, a na to byłoby wystarczyło parę miesięcy czasu. Prócz głów, wszystkie postacie obrazu są prawie skończone.

* **Morskie Oko.** Do „Polit. Corresp.“ donoszą, że wkrótce zbierze się komisya mieszana, złożona z przedstawicieli Galicyi i Węgier, celem ocradowania nad sporną kwestyą przynależności Morskiego Oka.

* **Ślub Henryka Sienkiewicza** z panną Maryą Wołodkiewiczówną odbędzie się dnia 12 b. m. w Krakowie.

† **Artur hr. Gołuchowski.** W Poniedziałek złożono do grobów rodzinnych w Łosiaczu zwłoki ś. p. Artura hr. Gołuchowskiego, nastarszego brata ś. p. Agenora, byłego Namiestnika Galicyi i żyjącego Stanisława hr. Gołuchowskiego. Ś. p. Artur Gołuchowski, urodzony w r. 1810, zaciągnął się w r. 1831 w szeregi walczących i odbył całą kampanią przy boku generała Skrzyneckiego, walczył pod Grochowem, Dębem, Iganiami i Ostrołęką. W roku 1848 zaciągnął się do legionu polskiego we Włoszech, sformowanego przez Mickiewicza. Kilka lat później podążył do Turcyi, spodziewając się, że nowe tam powstaną polskie legiony, ale wktótce ustąpił zniechęcony, widząc, że organizacya gen. Zamoyskiego nie prowadzi do pożądanego celu. Powstanie 1863 r. powołało znów hr. Gołuchowskiego do walki, jako organizatora oddziałów we wschodniej Galicyi. Miasto Lwów powołało go w r. 1878 do Rady państwa jako swego reprezentanta, ale ś. p. Gołuchowski wkrótce złożył mandat. Zmarły, który odznaczał się niezwykłą prawością i dobrocią charakteru, pozostawia po sobie pamięć dobrego patryoty i zacnego przyjaciela ludzkości. Cześć jego pamięci!

* **O cholerze** w Niemczech pisze „Reichsanzeiger,“ że energiczne środki, jakich użyto wszędzie, gdzie się cholera pokazała, zdołały ją stłumić, to też obecnie tylko poszczególne wypadki téj epidemii się zdarzają. Odtąd komisya dla tłumienia cholery przeznaczona, tylko dwa razy, a później raz tygodniowo będzie donosiła o nowych wypadkach cholery.

Berlin, 4 listopada. Wczoraj zachorował tu na cholerę handlarz bydła Knak, mieszkający w tym samym domu, w którym w niedzielę zachorował na cholerę szewc Kunze.

* **Kalendarz.** Jutro w niedzielę dnia 5 listopada św. Emeryka kr.

Wschód słońca o godzinie 7 minut 6. Zachód o godzinie 4 minut 20

Pojutrze w poniedziałek dnia 6 listopada św. Leonarda w.

Wschód słońca o godzinie 7 minut 8. Zachód o godzinie 4 minut 19.

Z Krotoszyna. (S. p. Augustyn Wróblewski.) W minioną niedzielę odbyła się w sąsiedniem Lutogniewie eksportacya zwłok ś. p. Augustyna Wróblewskiego, emer. nauczyciela a ojca tamtejszego ks. proboszcza. Dwunastu kapłanów, liczna rodzina Zmarłego — liczniejsi jeszcze przyjaciele i znajomi szerokim wieńcem otoczyli trumnę — a lud nietylko z parafii i sąsiedniego Krotoszyna — ale z dalszych nawet okolic tłumnie się zebrał, aby wziąść udział w téj żałobnéj uroczystości, a zarazem dać dowód współczucia i wdzięczności czcigodnemu i powszechnie kochanemu ks. proboszczowi.

S. p. Augustyn Wróblewski dokonał życia — pełnego zasług — w wieku blisko 80 lat. Siły jego stargała praca nieprzerwana aż do ostatnich dni życia. Przeszło 50 lat sprawował urząd nauczyciela ludowego, urząd sam w sobie tak trudny, a szczególniéj wśród walki kulturnéj w ostatnich 20 latach, na których pociski był wystawiony.

Tysiące dzieci wyszło z pod jego opieki i nauki, zachowując wdzięczność i prawdziwe synowskie przywiązanie dla swego ojca — nauczyciela. Jak lud umiał uznać gorliwą i zbożną jego pracę, miał tego dowód ś. p. Augustyn, gdy jako ofiara wrzącéj walki kulturnéj, za rozkazem swéj władzy, opuszczał długoletnią siedzibę swoją we Woli Wapowskiéj na Kujawach, gdzie 22 lat był nauczycielem. Tłumy otoczyły wonczas dom i wóz, którym miał wyjechać, wielcy i mali, gospodarze i ich dzieci — a wszyscy uczniowie — z żalem w sercu i ze łzami w oczach, żegnali swego wspólnego ojca i błogosławieństwem darzyli z wdzięczności za wychowanie odebrane.

Na nowéj posadzie, w Cerekwicy pod Żninem, mimo podeszłego wieku, jeszcze dwanaście lat w urzędzie swym wytrwał.

Tu też Pan Bóg dozwolił mu obchodzić wraz z żoną, obecnie go opłakującą małżonką, rzadką uroczystość złotego wesela w r. 1886 — oczywisty to dowód szczególniejszego błogosławieństwa Bożego. Uroczystość ta zgromadziła liczną rodzinę: dzieci i wnuków, z uczuciem wdzięczności dla Boga i rodziców za odebrane wychowanie. Bo też wszystkie po bożemu wychowane były, nie tylko słowem ale i przykładem budującym. Choć jako nauczyciel ludowy szczupłemi tylko rozporządzał dochodami, zabiegliwością swoją i troskliwością małżonki swéj tak pokierował losami wszystkich dzieci, że dziś każde z nich godne zajmuje stanowisko, a chlubą całéj rodziny jest powszechnie znany i szanowany ks. Józef, który jako wzór kapłana dawniéj przez 20 lat blisko pracował w Poznaniu przy katedrze jako wikaryusz, a teraz od 7 lat jest proboszczem Lutogniewskim.

Jak gorliwym i wiernym synem Kościoła był ś. p. Augustyn — tego świadectwo dał w czasie zamieszek kulturkampfu. Będąc w parafii Piaski — gdzie smutnéj pamięci Brenk stanął jakoby na czele odstępców-kapłanów, śp. Augustyn mając pierwsze o tem zdarzeniu wiadomości z Poznania — nie zważając na żadne skutki ani prześladowanie, jakie dobrze przewidywał — ostrzegł pierwszy współparafian przed „wilkiem“ i wytrwał sam mężnie przy Kościele św. Gdy władza żądała od niego, aby uczęszczał na nabożeństwa świętokradzkie odstępcy, oświadczył, że duszy swéj nie zaprzeda za nic w świecie — i zgorszenia nie da tym, którym dobrym przykładem starał się zawsze przyświecać. — Skutkiem tego też utracił długoletnią posadę w Woli Wapowskiej i z bólem serca, lecz w sumieniu z przekonaniem spełnionéj powinności — pożegnać musiał miejsce wielu i drogich wspomnień.

Od 6 lat przeszedł w zasłużony stan spoczynku — na emeryturę — ale bynajmniéj nie założył bezczynnie rąk. Przez całe długie życie będąc przywykły do pracy, wyszukał sobie nowe zatrudnienie — obchodził gospodarstwo na probostwie Syna-księdza i troskliwością swoją przysparzał go. — Wielką to było przysługą dla ks. Proboszcza — gdyż tem spokojniéj mógł się poświęcać pracy parafialnéj — około zbawienia dusz — a szczególnie oddać się dziełu odnowienia kościoła. Słusznie też kaznodzieja żałobny to uwydatnił i przypisał część zasługi w odnowieniu świątyni pańskiéj także ś. p. Augustynowi.

W ostatnich latach życia często pamiętał o śmierci — i na nią się gotował — w ostatniéj chorobie nie zbyt długiéj — opatrzony św. Sakramentami życia dokonał.

Na pogrzeb w poniedziałek przybyło z bliska i z dalekich stron 17 kapłanów — między nimi spokrewnieni i związani bliskiemi stósunkami z rodziną ks. Krygier z Dubina, ks. Wiśniewski z W. Strzelców i ks. Kolasiński z Nietrzanowa. Kondukt żałobny i mszą św. pogrzebową odprawił ksiądz-syn. Mowę pogrzebową — przedstawiającą zasługi Zmarłego wypowiedział ks. Jaworski z Krotoszyna. Ludu wiele zebrało się także na pogrzebie.

Jako kłos dojrzały padł — aby przez aniołów był podniesiony i zaniesiony do przybytków niebieskich. — Światłość wiekuista niechaj mu świeci — na wieki.

Ostatnie telegramy.

Filadelfia, 4 listopada. Rząd brazylijski poczynił kroki celem zakupienia armat Kruppa, znajdujących się na wystawie w Chicago.

Londyn, 4 listopada. Do „Standarda“ donoszą z Nowego Jorku, że rząd zakazał wydać okrętom, zakupionym przez rząd brazylijski, potrzebnych do odjazdu papierów. Mellę uważają Zjednoczone Stany raczéj za piratę, aniżeli za pretendenta.

Przybyli do Poznania.

Poznań, 3 listopada.

BAZAR. Hr. Grudziński z Osieka, hr. Mielżyński z Chobienic, książę Lubomirski z Galicyi, Borzewski z Król. Polskiego, Błociszewski z Grzybowa, baron Chłapowski z Szółdr, Dziekoński z Janówca, hr. Bniński z Samostrzela, hr. Mycielska z Zimnowody, hr. Jezierski z Król. Polskiego, Skarzyński z Spławia, Szczaniecki z Nawry, Chłapowski z Turwi.

LUZIŃSKIEGO HOTEL FRANCUZKI. Nicolaus z Kamienicy, Moeller z Charlotttenburga, Swinarski z Obry, Englaender, Marcinkowski i Berne z Berlina, Schaper z Szczecina, Stender z Hamburga, Brückner z Wrocławia.

KAMIEŃSKIEGO HOTEL VICTORIA. Goczkowski z siostrą z Płonkowa, Rutkowski z Ławicy, pani Wąsowicz z Bzowa, dr. Estreicher z Krakowa, Goldenring z Berlina, Kuntze z Moguncyi, Kuźnitzky z Katowic, Seidel z Bydgoszczy.

ADAMCZEWSKIEGO HOTEL BERLIŃSKI. Chmielewski z Król. Polskiego, Żurawski z Ostrowa, Kinowski z Słupcy, Smiśniewicz z Rogoźna, Kubacki z Ostrowa, Matecki i Sikorski z Konarzewa, Arendt z Drezna, Sperling, Bley i Walde z Berlina, Kernbach z Wrocławia, Menyler z Bytomia, Ansorge z Lipska, Heine z Berlina, Mueller z córką z Ujścia, Strauss z żoną z Wrocławia.

Gospodarstwo, handel i przemysł.

Toruń, 31 października.
(Sprawozdanie z handlu nasion B. Hozakowskiego w Toruniu.)

Dowozy małe. Tendencya mocna. Płacono za 50 klgr. Koniczyną czerwona 35—58 m., koniczyna biała 40—75 m., koniczyna szwedzka 45—75 m., koniczyna żółta 20—40 m., koniczyna przelot 35—50 m., tymotka 15—25 m., rajgras angielski 12—20 m., sporek mały 5—6 m., sporek olbrzymi 6—8 m., seradella 7—9 m., mak biały 25—35 m., mak niebieski 15—22 m., siemie lniane 10—11 m., lnianka 8—9 m., siemie kanarkowe 8—9 m., konopie 7—8 m.

Nasiona wszelkich buraków pastewnych poszukiwane. Zakupuję każdą ilość przy najwyższych cenach. Opróbkowane oferty pożądane. Odbiór z każdéj stacyi kolejowéj za gotówkę.

(K) **Poznań,** 20 października. (Sprawozdanie tygodniowe z obrotu ziemiopłodów). I ubiegły tydzień nie przyniósł oczekiwanej zmiany dla handlu zbożowego, chociaż codziennie opinia wzrasta, że zmiana na korzyść tak handlu jak i producentów jest nieunikniona. Zagranica nie przedstawia żadnego korzystnego pola zbytu, ponieważ ceny w kraju stoją stósunkowo daleko lepiej. Jest zatem konsum tutejszy skazany jedynie na kupowanie produkcyi krajowej, a obojętność dotychczasowa nie może zbyt długo właściwemu biegowi handlu drogi zapierać, bo każdy wie, że składy na targach oficyalnych są niebywale puste, a konsumcya bieżąca licho zaopatrzona. Niech więc wstrzemięźliwość w dostawianiu ze strony producentów dłużej jeszcze potrwa a popyt niebawem się ruszyć musi, ruch handlowy znacznie powiększyć i ceny stósownie się podnieść będą musiały. Na targu naszym życie handlowe cokolwiek się wzmogło. Popyt ze strony miejscowych młynarzy był większy, kupowano też więcej na wywóz do Saksonii i Łużyc. Dowóz zaś tak ze strony zwykłych dostawców z okolicy jako i z dalszych stron był jak dotychczas skromny. Ku końcowi tygodnia dowóz był cokolwiek znaczniejszy, mianowicie żyta, to też ceny artykułu tego 1—2 marek na węcplu straciły. Pszenicę zaś notowano o 1—2 marek na węcplu wyżej cen zeszłotygodniowych. Jęczmień i owies bez zmiany.

(K) **Poznań,** 4 listopada. (Sprawozdanie giełdowe)
Stan powietrza: dżdżysto.
Okowita: słabiej.
Cena wypowiedz. —,—, Wypowiedziano —,—, w miejscu (bez beczki) tow. opodat. 50 ta 50,30 m., 70-ta 30,80 m., listopad 50-ta 50,30, 70-ta 30,80 m., maj 50-ta —,— m., 70-ta —,— m.

(Sprawozdanie urzędowe).

Okowita (z beczką) za 100 litr. 10,000% Tralles. Wypowiedziano —,— litrów. Cena wypowiedziana —,— mrk. w miejscu bez beczki 50-ta 50,20 m., 70-ta 30,70 m., kwiecień 50-ta —,— m., 70-ta —,— mrk.

Bydgoszcz 3 listopada 1893.

Pszenica 130—136 m., gatunek pośledni 125—129 m., najlepsza ponad notowanie.
Żyto 110—116 mrk., gatunek pośledni 106—109 mrk.
Jęczmień według jakości 122—132 mrk., dla browarów 133—140.
Groch na paszę 135—145 m., wrzący 150—160 m.
Owies 145—155 m.
Okowita 32,50 m.

Wrocław, 3 listopada 1893 r.

Postanowienia miejskiéj deputacyi targow.	Za 100 kilogramów ciężki najwyż. M	F.	najniż. M	F.	średni najwyż. M	F.	najniż. M	F.	lekki towar najwyż. M	F.	najniż. M	F.
Pszenica biała	14	30	14	10	13	80	13	50	12	70	12	20
Pszenica żółta	14	20	14	00	13	70	13	40	12	70	12	20
Żyto	12	70	12	40	12	20	12	00	11	70	11	40
Jęczmień	15	80	15	20	14	50	14	10	13	50	13	00
Owies	16	40	16	00	15	60	15	10	14	60	14	10
Groch	16	00	15	00	14	50	14	00	13	00	12	00

Magdeburg, 3 listopada. — Cukier ziarnisty excl. work. 92% 14,15, cukier ziarn. excl. 88% 13,55, cuk. ziar. excl., 75% Rendem. —,—. Drugi produkt exc., 75% Rendem. 11,35. Usposobienie: spok. ff. Rafinada chlebowa —,—, f. Rafinada chlebowa II —,—, mielona rafin. z beczką 27,75, miel. Melis I z beczką 25,50. Spok. — Cukier surowy I. Produkt transito fr. statek Hamburg za listopad 13,17½ płc., 13,20— żąd., grudzień 13,17½ płac., 13,20— żąd., styczeń-marzec 13,22½ pł., 13,30— żąd., kwiecień-maj 13,30— płac., 13,45— żąd. Spok. Obrót tygodniowy w cukrze surowym 290,000 ctr.

Hamburg, 3 listopada. — Okowita słabiéj, za listopad-grudzień 22½ żąd., grudzień-styczeń 22⅛ żąd., kwiecień-maj 22⅛ żąd., maj czerwiec 22⅜ żąd. — Kawa good average Santos za listopad 82⅜, za grudzień 83—, za marzec 80½, za maj 79—. Usposobienie: potw. Obrót 2000 miechów.

Spostrzeżenia meteorologiczne w Poznaniu
w listopadzie.

Data i godzina.	Barometr.	Wiatr.	Stan powietrza.	Temp. w. Cel.
3. Po połud. 2	748,5	Z. silny.	pochmurno	+ 8,2
3. Wiecz. 9	751,1	Z. orzeźw.	pomroczno	+ 5,0
4. Rano 7	746,3	PłdZ. silny.	zachm.[1])	+ 7,1

[1]) Nocą silny deszcz.

Dnia 3 listopada maximum ciepła + 8,5 Cel.
„ 3 „ minimum „ + 3,8° „

Stan powietrza.

Dnia 3 listopada 1893 r., o 8 godzinie rano.

Stacye.	Barometr.	Wiatr.		Stan powietrza.	Term. Cels.
Belmullet	756	łd.Z.	7	zachm.	12
Aberdeen	755	PłdZ.	1	zachm.	4
Chrystiansund	748	Płd Z.	4	deszcz	3
Kopenhaga	749	¾.	4	pochmurno	4
Sztokholm	744	spokojnie.		mgła	3
Haparanda	744	W.	2	zachm.	—6
Petersburg	753	—		—	—
Moskwa	752	Płd.Płd.W.	1	zachm.	5
Kork. Quenst.	761	Z.Płn.Z.	3	pół zachm.	12
Cherbourg	762	Z.Płd.Z.	3	zachm.	13
Helder	759	Z.	5	pochmurno	9
Sylt	754	Płn Z.	3	pochmurno	7
Hamburg	756	Z.	4	pół zachm.	5
Swinoujście	751	Z.Płn.Z.	4	pogodnie	4
Nowyport[1])	750	Z.Płd.Z.	3	zachm.	3
Kłajpejda[2])	746	Płn.Z	5	zachm.	6
Paryż	763	Płd Z.	2	zachm	12
Monaster	758	Płd Z.	2	pochmurno	5
Karlsruhe	762	Płd.Z.	2	zachm.	9
Wiesbaden[3])	761	Z.	1	zachm.	7
Monachium[4])	762	Płn.Z.	3	deszcz,	6
Kamienica	769	Z.	3	pochmurno	5
Berlin[5]).	755	Z.Płn.Z	4	pogodnie	5
Wiedeń	758	Płn.Płn.Z.	4	pogodnie	8
Wrocław	756	Z.	3	zachm.	4
Ile d'Aix	764	Z.Płd.Z.	1	pochmurno	13
Nica	759	W.	2	pochmurno	11
Tryest	758	spokojnie.		zachm.	13

[1]) Nocą deszcz. [2]) Nocą deszcz. [3]) Wczoraj aż do wieczora deszcz. [4]) Nocą deszcz. [5]) Po południu deszcz i grad.

(Nadesłano).

FABRYKA
papierosów i tureckich tytuni
1093) **„VULKAN“**
I. F. J. KOMENDZINSKI W BRZEŹNIE,
Zwraca Szanownym Amatorom łaskawą uwagę na swoje papierosy i tureckie tytunie, które w wszystkich główniejszych odnośnych handlach są do nabycia. **Ceny nader umiarkowane.**

Telegram giełdowy.

Berlin, 4 listopada 1893 roku. (Kursa końcowe.)

Kurs z dnia	3	4
Pszenica wzmoc.		
na listop.-grudz.	140 75	141 —
na maj	152 —	151 25
Żyto wzmoc.		
na listop.-grudz.	125 50	125 75
na maj	132 50	132 —
Oléj rzep słabiej		
na listop.-grudz.	46 60	46 30
na kwiecień-maj	47 60	47 30
Okowita słabo.		
eksportowa	33 30	33 40
na listop.-grudz.	32 40	32 30
na styczeń	— —	— —
na kwiecień	38 20	38 —
na maj	38 40	38 20
na czerwiec	— —	— —
Spirytus	53 —	53 10
Owies		
na listopad	160 50	160 25
Wypowiedziano:		
żyta węcpli	1[illegible]0	350
okowity kw. eksp.	250,000	120,000
„ spoż.	0,000	0,000

	2	3
Niem.3% poż. pań.	85 20	85 —
Consol. 4%	106 30	106 40
Consol. 3½%	99 80	99 70
Pozn. 4% l. zast.	101 80	101 80
Pozn. 3½% l. zas.	96 10	96 10
Pozn. listy rent.	102 60	102 60
Poznań. oblig.	95 —	95 —
Austr. banknoty	159 90	159 85
Austr. renta srbr.	90 40	90 20
Ros. banknoty	212 60	213 25
Ros. listy zastaw.	101 90	101 90
Pols. 5% lis. zas.	65 60	65 40
Pols. likw. lis. zas.	62 20	62 40
Węg. 4% renta zł.	91 70	91 30
Węg. 4% „ kor.	87 25	87 —
Austr. kred. akcye	194 50	195 25
Lombardy	40 40	40 50
Disconto com.	165 60	166 25

Usposobienie: stale.

Szczecin, 4 listopada 1893 roku. (Kursa końcowe.)

Kurs z dnia	3	4
Pszenica niezm.		
na listop.-grudz.	140 50	141 —
na kwiecień-maj	148 —	148 —
Żyto niezm.		
na listop-grudz.	122 50	122 50
na kwiecień-maj	128 50	128 50
Oléj rzep. spok.		
na listop.-grudz.	45 50	45 50
na kwiecień-maj	47 20	47 20

	3	4
Okowita spok.		
w miejscu eksport.	32 20	32 —
na listopad	31 50	31 30
na kwiecień-maj	33 —	32 80
Petroleum		
w miejscu	8 85	8 85

Do dzisiejszego numeru „Kuryera“ dołącza się jako dodatek nadzwyczajny: (1656)

Prospekt
na uzdrawiający miód ziółkowy
C. Lücka w Kołobrzegu.
Skład główny w Poznaniu w Czerwonéj aptece i **w aptece p. Fr. Glabisza. ul. Wrocławska 31,** jako i w aptekach w prospekcie wymienionych.

Dodatek

Dodatek do Kuryera Poznańskiego Nr. 254.

Wtorek 7 Listopada 1893

Wiadomości literackie i artystyczne.

* **Otrzymujemy** następujące sprawozdanie:

Dnia 26 października b. r. odbyło się posiedzenie komisyi historyi sztuki w Akademii umiejętności pod przewodnictwem prof. dr. Maryana Sokołowskiego.

Przewodniczący zawiadomił o rozpoczęciu druku wydawnictwa „Materyałów do dziejów sztuki i kultury w Polsce“, jak nie mniéj o odnalezieniu przez dr. Korzeniowskiego nie znanego dotąd łacińskiego modlitewnika króla Władysława Warneńczyka w bibliotece oxfordzkiéj.

Modlitewnik ten ozdobiony jest portretem i herbem króla i razem z innemi modlitewnikami będzie publikowany przez komisyą kosztem funduszu udzielonego przez hr. Konstantego Przeździeckiego.

Przewodniczący następnie zdał sprawę z dwóch publikacyi zagranicznych, bliżéj nas obchodzących, tj. z odczytu p. Neuwirtha, prof. historyi sztuki w Pradze, wygłoszonego na zjeździe tegorocznym historyków sztuki w Norymberdze p. t. *„Das mittelalterliche Krakau und seine Beziehungen zur deutschen Kunst“* — i z książki po. t. *„Geschichte der Kunst im Gebiete des Herzogthums Posen“*, napisanéj przez p. Hermana Ehrenberga, archiwistę w Królewcu. Książka ta opiera się w najznaczniejszéj części na materyale zebranym i ogłoszonym w naszych *sprawozdaniach*, a zatem na pracach komisyi i mieści wiele szczegółów i dokumentów bardzo nas żywo obchodzących, a dotąd nieznanych.

Prof. Łuszczkiewicz zwrócił uwagę komisyi na pracę architekta w Warszawie, p. Dziekońskiego, „O kościele parafialnym w Będkowie.“

Prof. Łuszczkiewicz podał wiadomość o odnalezieniu dawnych fragmentów kamiennych z XVI w. w Krasnymstawie w Lubelskiem, a mianowicie tablic nagrobkowych, węgarów itp. Ułamki te, których fotografie okazał prelegent, mogą pochodzić z dawnego zamku, a po części z cerkwi erygowanéj przez Zygmunta Augusta, a dziś na dom mieszkalny przerobionéj. Prof. Łuszczkiewicz podał także wiadomość o obrazku na blasze malowanym, przedstawiającym Matkę Bożą z Dzieciątkiem i św. Annę, który również dochował się w Krasnymstawie i miał służyć za rynngraf. Napis na odwrotnéj stronie z r. 1690 upamiętnia chwilę przebudowania kościoła Cystersów w Bledzewie w Wielkopolsce. Obrazek ów musiał wisieć zatem dawniéj w tym kościele.

Prof. Łuszczkiewicz zestawiając stopki ludzkie, wyrzeźbione na ścianie oraz na drzwiach kaplicy z drugiéj połowy XVII wieku, mieszczącéj cudowny obraz Matki Bożéj w Myślenicach i opatrzone słowami „Jezus“ „Maria“, oraz napisem „czcijmy ten ślad“ ze znaną stopką na kaplicy przy kościele na Piasku w Krakowie, którą również odnieść trzeba do czasu wzniesienia kaplicy w końcu XVII w., zaznaczył, że znaczna liczba kamieni z wyrzeźbioną stopką ludzką w kraju naszym zawdzięcza powstanie swoje obyczajowi religijnemu, rozpowszechnionemu w Polsce po wojnach szwedzkich i wiąże się z kaplicami Matki Bożéj, a nie sięga wcale odległéj starożytności, jak utrzymywali niektórzy badacze.

Prof. Łuszczkiewicz okazał następnie fotografię nieznanego portretu ks. Konstantego Ostrogskiego 1532, który jest własnością hr. Tyszkiewicza. — Prof. Łuszczkiewicz przedłożył nakoniec nadesłany przez prof. Gersona z Warszawy rysunek tzw. Koprzywnickiego klasztoru, odbitéj na atłasie w r. 1770 wraz z objaśnieniem.

Hr. Konstanty Przeździecki okazał kurwaturę pastorału wyrobioną z bursztynu, oprawnego w srebro, która ma pochodzić z Litwy.

Prof. Odrzywolski przedłożył wreszcie kilka fotografii zabytków w Płocku, między nimi renesansowego nagrobka Głogowskiego.

Gospodarstwo, handel i przemysł.

(K) **Poznań**, 6 listopada. (Sprawozdanie giełdowe.) Stan powietrza: pomroczno. Ogólna witalność.

Cena wypowiedziano — —, — Wypowiedziano — —, w miejscu (bez bezpłatki) tow. opodat. 50-ta 50,3 0) m., 70-ta 80,80 m., listopad 50-ta 50,30 70-ta 80,80 m., maj 50-ta —.— m., 70-ta —.— m.

Ceny targowe w Poznaniu d. 6 listopada 1893.

	TOWAR piękny	średni	pośledn
Pszenica . . . . . 100 kilog.	14 20	13 60	13 —
„ nowa	— —	— —	— —
Żyto	12 —	11 80	11 60
Jęczmień	14 50	13 40	12 —
Owies	16 30	15 60	15 —
Groch wrzący	— —	— —	— —
„ na paszę	— —	— —	— —
Kartofle	— —	— —	— —
Wyka	— —	— —	— —
Rzepik	— —	— —	— —
Łubin żółty	— —	— —	— —
„ niebieski	— —	— —	— —

(Nadesłano).

FABRYKA papierosów i tureckich t

1093) „VULKAN“

I. F. J. KOMENDZINSKI W BREZ

Zwraca Szanownym Amatorom łaskawą uwagę na s rosy i tureckie tytunie, które w wszystkich główniej ących handlach są do nabycia. Ceny nader umiark

Loterya. (Bez gwarancyi.) Czwarta klasa 189 król. pruskiej loteryi.

(27) **Berlin**, dnia 3 listopada 1893 r.

(Numera, przy których wygrana nieoznaczona w nawiasach, wygrywają 210 marek.)

19 98 482 700 1 941 1072 81 130 67 414 18 59 516 67 691 818 2080 170 262 80 536 657 61 801 997 3 88 149 52 250 382 760 815 1014 15 3 9 615 3056 (300) 74 133 83 213 428 45 [500] 71 75 715 839 915 6143 164 581 683 841 72 73 987 7126 34 282 323 46 79 639 54 74 873 9 8 8051 55 358 438 515 50 708 58 882 84 9008 36 184 337 69 47 419 246 6 32 46 853

10180 747 850 11184 440 518 48 85 613 12123 54 65 257 713 812 70 3013 19 83 460 719 96 817 14111 32 274 306 31 97 533 758 804 96 946 0 15026 28 88 172 293 305 [1500] 24 [1500] 29 [500] 83 521 70 72 84 824 60 [500] 72 956 64 16057 69 102 39 670 862 948 62 92 17119 231 57 864 89 941 95 99 18214 329 67 98 558 622 745 47 69 [1500] 91 811 40 19111 347 90 565 690 712 44 73 2366 411 61 98 641 924 21182 361 87 453 [1500] 656 64 [3000] 90 941 2533 674 23002 161 82 [1500] 229 49 637 798 808 905 26 24206 1. 29 7 [300] 551 [500] 677 929 [1500] 25 225 365 78 84 [1500] 86 717 55 84 87 93 26113 358 418 [500] 606 72 83 84 85 [1500] 204 42 340 479 572 692 946 28052 87 2 6 0 74 51 29088 384 617 70 806 [300] 6 902

30190 231 541 64 721 803 908 17 92 31070 85 596 99 [1500] 720 55 825 [1500] 97 40 94 [1500] 58 911 16 [300] 32009 13 67 [500] 239 [500] 74 525 47 69 94 951 33120 68 236 58 343 95 532 633 60 [5000] 34129 92 71 305 25 35 507 55 [300] 729 [3000] 35072 266 72 329 97 85 403 7 309 77 410 53 92 37001 346 428 59 536 646 737 901 38004 70 77 345 [500] 59 795 960 39231 87 [300] 303 761 829

40192 354 402 575 992 [3000] 94 41349 558 627 732 964 82 42185 492 510 62 702 43016 75 310 [300] 521 [1500] 645 705 72 802 51 922 27 44010 378 87 [1000] 56 65 426 [3000] 726 31 80 45189 201 352 595 [500] 777 919 46072 93 98 [1500] 285 [300] 466 83 674 76 952 470 0 75 179 521 60 [500] 70 [1500] 725 912 31 48112 383 405 [500] 501 81 741 84 98 869 991 49015 103 538 652 [1500] 79 847 500 9 [300] 371 82 72 753 80 74 965 88 704 955 [1500] 230 392 466 71 6 5 82 52134 56 66 61 815 76 [1500] 93 [3000] 53219 345 99 4 7 [300] 506 665 95 705 54600 57 740 845 82 55000 96 144 214 [3000] 91 405 559 761 63 860 56039 44 567 657 93 57019 76 114 2 0 82 3 2 716 64 817 58955 224 574 809 17 901 28 59114 79 84 400 10 555 815 58

60100 10 230 [1500] 810 61445 [300] 517 608 708 804 47 62018 53 172 [3000] 99 274 450 602 65 88 96 772 97 872 946 63084 21 340 99 443 604 53 68 749 [500] 839 61 841 [300] 64122 [3000] 339 464 [500] 926 750 [1500] 65 401 13 571 74 [300] 97 7 8038 592 601 12 718 9073 207 [1500] 315 35 66 82 9 0

100 4 55 14 491 550 662 70 93 725 57 950 77 [1500] 11176 229 321 32 56 674 752 84 1422 328 442 53 671 737 79 [500] 830 74 816 937 1414 168 716 8 4 914 61 15066 1 29 [500] 201 430 [500] 76 [3000] 1604 158 241 45 542 740 871 95 1704 334 414 58 [3000] 76 490 514 15 60 [300] 62 712 73 819 930 51 18 73 346 581 619 73 786 907 [1500] 903 1031 8 65 70 500 76 945

20802 147 500 19 89 619 77 8 6 941 21020 70 74 79 160 76 494 509 [1000] 622 42 916 32 45 54 69 70 22046 13 [1500] 40 52 147 56 64 [300] 73 678 [3000] 995 2 021 1 8 2 96 98 327 561 679 803 22 [3000] 86 2078 150 2 3 [300] 323 68 401 42 99 516 69 695 [500] 731 818 61 78 976 25164 413 26123 79 95 223 372 742 820 84 938 27058 232 302 405 514 550 765 857 59 28021 [15 00] 74 [1500] 580 825 51 606 69 764 29165 294 370 92 559 614 72 94 50 781 85 31090 144 [500] 235 30013 122 395 417 47 [300] 97 644 50 781 85 31090 144 [500] 235 [3000] 509 50 70 619 23 32085 303 67 454 599 [300] 686 964 444 98 [3000] 500 40 961 [5000] 75 514 63 646 99 992 34025 332 [500] 90 427 3330 40 461 [5000] 75 514 63 646 99 992 35 18 73 346 581 619 73 786 907

Ś. p.

Przemysław Prus Bogdański

zakończył żywot doczesny, opatrzony śś. Sakramentami dnia 4 listopada r. b.

Eksportacya z Lubostronia do kościoła parafialnego w Łabiszynie i złożenie zwłok do grobu odbędą się we wtorek o godzinie 8-méj rano.

(748) W smutku pogrążeni

synowie.

ŻŁÓBKI

na uroczystość

Bożego Narodzenia

poleca (737)

J. SZPETKOWSKI,

Poznań.

L. Zbirański,

w Poznaniu przy placu Wilhelmowskim nr. 18, (744) poleca swój bogato zaopatrzony

skład futer

wszelkiego rodzaju, jako też

GOTOWE UBIORY FUTRZANE

podług najnowszéj mody.

☞ Zamówienia wykonują się jak najspieszniéj. ☜

Polskie 5% listy zastawne.

Wszystkie jeszcze w obiegu będące polskie 5% listy zastawne zostały wypowiedziane na 1 stycznia 1894 roku.

Konwersya tychże na 4½% odbywa się do 20 listopada roku bieżącego, przyczem udziela się na sto rubli 1¼ rubla bonifikacyi.

Przyjmujemy je do konwersyi **nie obliczając prowizyi** i prosimy o doręczenie posiadanych listów. (750)

Zygmunt Wolff & Co.

Polskie 5% listy zastawne

wywołano do zrealizowania w dniu 22 grudnia r. b. albo do konwersyi na Polskie 4½% listy zastawne. Konwersya dziać się będzie na podstawie przyznanej przez Polskie Towarzystwo kredytowe ziemskie bonifikacyi 1¼ rubla od każdych 100 rubli. Do konwersyi zgłosić się trzeba najpóźniej dnia 20 listopada r. b. Prosimy o wczesne nadesłanie listów przeznaczonych do konwersyi albo do zrealizowania, aby nam dana była możność wykonania polecen w oznaczonym wyżej czasie. 751)

Bank włościański w Poznaniu

Dr. Buski.

Przewelebnemu Duchowieństwu

poleca po cenie możliwie najtańszéj

☞ Koszule, ☜

mankiety, kołnierzyki,

trykotaże itp.

F. Raczkowski,

ulica Nowa — w Bazarze.

Magazyn bławatów, płocień, bielizny i stołowizny.

(583)

Karol Beermann, Berlin S. O. 33.

poleca

Śrótowniki uniwersalne

najlepsze ze wszystkich egzystujących

śrótowników

pracujące tak dokładnie jak żadne z dotychczasowych.

!! Wiele tysięcy w użyciu !!

Katalogi ilustrowane gratis i franko.

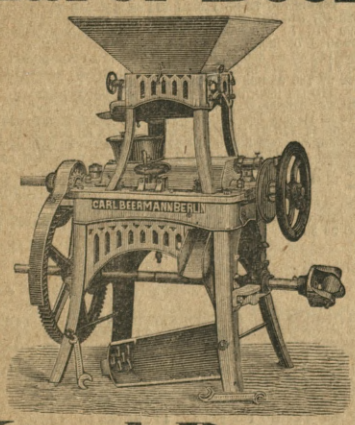

Śrótowniki uniwersalne.

Śrótowniki uniwersalne.

Karol Beermann, Berlin S. O. 33.

Reprezentacye i składy w każdem większem mieście.

A. Cichowicz

POZNAŃ,

HURTOWNY HANDEL WIN

założony 1865 roku

poleca swe odstałe, znane z dobroci i czystości

Wina górnowęgierskie

(576) w rozmaitych odcieniach.

STARE WINA TOKAJSKIE

dla dzieci i osób słabych po cenach umiarkowanych.

Wina mszalne (vinum de vite purum)

na Węgrzech pod osobistym dozorem tłoczone, litr po Mrk. 2,50.

Porter ang. i Pale Ale

(waru marcowego)

koniaki franc., araki i rumy,

WINA

węgierskie, czerwone i szampańskie

(491) poleca

W. BECKER,

plac Wilhelmowski nr. 14.

Wyszedł

79-ty zeszyt

Wielkiéj Encyklopedyi

ilustrowanéj

S. Sikorskiego,

zawierający artykuły od „Cacheux Franciszek" do „Calvet" z licznemi rycinami w tekście.

Co dwa tygodnie wychodzi zeszyt.

Cena każdego zeszytu w W. Ks. Poznańskiem 1 mk. 80 fen.

z przesyłką pocztową 2 m. 10 fen.

dla dawnych prenumeratorów 1 markę 50 fen.

resp. 1 mrk. 80 fen.

Opłacający od razu należytość za rok cały, czyli za 24 zeszyty, nie ponoszą kosztów przesyłki.

Redakcya i Administracya: Warszawa, ul. Chmielna 9.

Nadzwyczajne zniżenie ceny!

Zamiast 8 M. tylko za **2,50 M.** z przesyłką **3 M.**

Wiązanka Mirry czyli Rozmyślania na cześć Przenajśw. Męki Zbawiciela. Str XII. i 257. 75 fen.

Wzdychanie Gołębicy czyli o dobru łez przez X. Kardynała Bellarmina. Str. XI. i 300. 1 M.

Tegoż. *Myśli do Boga.* Str. XV. i 263. 1.20 M.

Żywot Pana Jezusa przez Opecia z obrazkami. Str. XII i 476. 1,50 Mrk.

Żywot św. Wojciecha. Str. VII. i 479. 1.50 Mrk.

Żywot św. Alojzego Gonzagi. Str. 120. 20 fen.

Kochema Wykład Ofiary Mszy św. Str. XIV i 429. 1,50 M.

Gorzałka, bratnie słowo dla ludu polskiego przez X. Dr. Kanteckiego. Str. 45. 25 fen.

Lekarstwo przeciwko pijaństwu. Str. 32. 10 fen.

Za poprzedniem nadesłaniem 3 marek odwrotną pocztą wysyła powyższe książki **Drukarnia Kuryera Poznańskiego.**

Oszczędzajcie waszą bieliznę!

Bielizna niszczy się nie tyle przez noszenie, co przez silne tarcie przy praniu. **Karola Weila proszek mydlany** (Karol Weil's Seifen-extract) rozpuszcza się łatwo czyni tarcie zbytecznem, nadaje bieliźnie miłą woń i lśniąco-białego koloru, a wolny od wszelkiéj ostrości

(614) **Wszędzie do nabycia.**

☞ Żłóbki ☜

artystycznie wykonane w różnych wielkościach, również **figury Św. Pańskich** tak z gipsu jako i cementu poleca

A. Krzyżanowski

(752) **Poznań.**

Prosimy uważać na **firmę** i numer domu **7.**

Magazyn mebli

Dankowski i Sp.,

Poznań, Podgorna ulica 7,

poleca **meble** wszelkiego rodzaju stolarskie i wyścielane, od skromnych do wykwintnych. Całkowite **wyprawy** i pojedyńcze przedmioty po jak najniższych cenach. — **Na odpłatę** dogodne warunki.

Prosimy uważać na **firmę** i numer domu **7.**

„Posnania"

Dr. Karchowski & Krysiewicz

Pralnia chemiczna i farbiarnia parowa

w **Poznaniu,** odbiór centralny: **ul. Berlińska 15**

urządzona na wzór znamienitszych tego rodzaju zakładów krajowych i zagranicznych, przyjmuje do czyszczenia chemicznego i farbowania (376)

wszelką garderobę damską i męską,

materye jedwabne, półjedwabne, wełniane, półwełniane i bawełniane, aksamitne i pluszowe, pióra i t. d. i prosi o łaskawe zlecenia.

Moje prośby

o popieranie budowy **Kościoła św. Piusa** nie były dotąd bezskuteczne. Wielu je słuchało i wysłuchało. Pomimo to brak nam jeszcze wiele dziesiątek tysięcy marek do wykończenia budowy kościoła, która już trwa rok cały i jeszcze rok cały potrwa. (648)

Współbracia chrześciańscy! nie zapominajcie o biednym kościele **św. Piusa w Berlinie.** Co niedzielę i święto odprawiać się w nim będzie polskie nabożeństwo.

X. Prob. Frank, Berlin, Pallisadenstr. 73.

NB. Ekspedycya naszego pisma przyjmuje także składki na **kościół św. Piusa.**

Bardzo tanio!

Książki do nabożeństwa

Bądź wola Twoja w przepysznéj opr. w szagr. skórkę, z wykład., krzyżem z perłowéj masy, z złotym brzeg. i zameczkiem, cena 7 M., w białą imit. kość słon. z powyższemi ozdobami opr. od 5—9 M. (739)

Cicha łza chrześciańska w powyższej opr. w szagr. skórkę, z złotym brzeg. i zameczk. od 4—5,50 M. poleca

Andrzéj Baumgart

w *Koronowie* (Crone a/d Brahe).

Przesyłka franko za zaliczką.

Ministranturę

czyli **sposób służenia do Mszy św.** z niektóremi uwagami dla ministrantów, stron 24, poleca w cenie 5 fenygów za egzemplarz

Drukarnia

Kuryera Poznańskiego.

Śty Marcin nr. 16/17.

Wielebnemu Duchowieństwu i Szan. Dozorom kościołów poleca się organmistrz, Polak,

do budowania

organ

i wszelkich reperacyi takowych. Za gwarancyą rzetelnéj i taniéj pracy posłużyć mogą chlubne świadectwa, któremi się okazać może. (571)

Roman Hoffmann,

Poznań, Piekary nr. 21.

Cukier

w głowach, w kostkach, mielony i w pudrze po cenie fabrycznej. (1903)

Kawy

palone zawsze świeżo w rozmaitych mięszankach od M. 1.30 do M. 2.00 za funt, **surowe** pojedyńczo, w mieszkach à 10 fnt. i w miech. oryg. á ca 100 fnt.

RYŻ

drugostolny, gruboziarnisty i biały w miechach à 2 Ctr. po bardzo taniej cenie.

Mydło

do prania w rozmaitych gatunkach, dobrze wysuszone, **krochmal** ryżowy i pszenny poleca

B. Glabisz,

Św. Marcin 14.

Poszukują umieszczenia

Nauczyciel domowy z seminaryjnem wykształceniem przytem muzykalny. (738)

Nauczycielka egzaminowana w średnim wieku, wysoko muzykalna, mówiąca dobrze po francuzku i niemiecku.

Nauczycielka egzaminowana zupełnie młoda, wysoko muzykalna.

Nauczycielka egzaminowana nie.ka-katoliczka, pianistka doskonała w francuzkiem i angielskiem, była bowiem nauczycielką w Francyi i Anglii.

Nauczycielka muzykalna z pozwoleniem rejencyjnem

Nauczycielka Niemka z patentem, na 300 marek pensyi.

Wyższa bona Polka mogąca udzielać początków nauk.

R. Koczorowski

Wilhelmowski plac nr. 10.

Organista

potrzebny zaraz do **Rogaszyc** p. **Kochlow.** (753)

Ks. Zawidzki.

---

2 uczni

przyjmie zaraz (736)

Księgarnia Katolicka

Stary Rynek 54.

Restaurant Bavaria

daw. Kobylepole.

Dziś i każdego wtorku

Świeże

wieprzowe nogi

Z wysokim szacunkiem

Paweł Mandel.

Za redakcyą odpowiedzialny Antoni Fiedler z Poznania. — Nakładem i czcionkami Drukarni Kuryera Poznańskiego.